

לקוטים

נ' ב' אומת יאימץ יש לה נגינה אחרת
ואין אחת מנגנתה בשל חברתה
וישראל מנגנים כל טני נגינה בכדי
להעלות כוון להשיות וכן בפ' שירה.
או"א שהיות ועופות אומרים ב"א שירה
אחרת וישראל אימרים שירה של כוון

בכדי להעלות כוון להקבבה:
ד' ב' חישן يوم הולדה שלו. טוב ש"א
nbrא משנברא דהנה יש נשמה
חדש ונשמה הבאה בניגיל והוא מהложен
שטמי והל ב"ש אימר'ם טוב ש"א nbrא
משנברא. טוב נשמה שלא nbrאת עדין
משנברא. טוב נשמה שלאnbrאת כביה
משנבראת ובא ברגנו לוה העולם וכביה
אומרים. טוב שנברא משלא nbrא. טוב
נשמה שנבראת ובאה ברגנו מנשמה
שלא nbrאת עדין ובאה חדשה והבריע
חול' טוב שלא nbrא משנברא. וכשיו
שנברא היינו ועכשי בו הולם אין
יורדים נשמות חדשות רק משנברא מכבר
והי' בו הולם ולמן יפשש במעשו

ודוק'

ה אמר כי עניין פאר-שפיל. שעושים
קודם החתונה היה רק הכהנה
לשמחה ובזה הומן בכ"ד היה העיקר
הכהנה כי באמת צרך האיש לעשית
הכהנה מוקדם היינו שכין עצמו במחשבתי
מקודם ובכל איברי' לעובד את השיתות
בעבודה התמה ואח"כ יעשה העבודה
בעצמה. ואם אח"כ נודמן שהתפללה אינה
בכ' הנונה אבל בקום נשיאר הרבינה.
ובימים אלו עפי רוב התפללה אינה כראוי
ואם עכ"פ יכול להזכיר עצמו כראוי נשיאר
לו עכ"פ וזה הכהנה וכעת הפהר שפיל
היא נ'ך רק הכהנה והיא עיקר השתחווה
כי בהשמה אין אנו ידעים איך היה'

גנמר הכוונה:

מתשובה

א' בם' בית אהרן ע'פ' אבות. שמעתי
טמורי ואדמור' מס'ג ז"ע למה
בפסח כת' עצרת לה' אלקיך ובש"ע
כת' עצרת הה' לנו ואמר בוח"ל פ'
של עצרת תרנמו כנייש. לעזר עצמי
מן הרע. אצ"ל ביטים המוקדשים האלה.
אמנם לעזרה הטוב בל דאות אותו שום
אדם לחיות טוב' בנית בני' שע"ז נאמר
והצענו לכת עם ה' אלקיך. פ' כמו
שהתנהנות הביבה בעולמו היא בהסתדרה.
בן יצטרך הת"ח בעולם להחתנה. דאל"ב
אין עיטה רצינו. וא"ב בכל עת צריך
לחוזית בנועם התנהנותו ית' להחתנה גם
הוא במו ה. והוא עצרת לה' אלקיך מבניו
תראו ובן תעשו. אמן אחד ספרות
העומר ומתי מהוד להאי יומא וקבלה
התורה שיישנו בכל זמן. ואחר השופר
בריה במו שעריך ואח"ב עשייה ואח"ב
ה' עניות ועבודת פנים ביה"ב יהא"ב
ישיבות סוכה בציילא דמהמניא בראיו
ונטיית ד' טינים. וכשבא שמ"ע נאמר
תהי' לכם. עד' מבשרי אהזה אלקי
שבהמתכליות על עצמו ממילא ידע אין
להחתנה. עד' بما יסתר ועד' כמה יגלה.
ע'ב:

ב' פ"א בליל יהא"ב ריבר הרבנה מהרב
מכיד ז"ע ומכמה צדיקות וסיפור
אחד ששמע מאב' אדמור' מרוזין שכבל
חכמת חב"ד הוא מהמלאך והדר מענדלי
מויטפַּק, ורישב אדמור' וללה בוח"ל
בן הרבר הם עשו לוה לבושין כי מחדאי
להלכיש את התורהلبוש ווגוף שבלבוש
יהי' נ'ך תורה וזה כוונת חול' הן חן
וגפי תורה שהלבוש והגוף יהי' נ'ך
תורה אין להמשיך העניין במשלים נטוכים
בזה הולם וה אינו דאי':

שעובד את ה' בהם אין יכול לידע רק השיטה יכול לירע אותו וזה פ' הנתרותה שהוא חביב לה' אלקינו בכלל התגלות לנו. הינו האיך להיות שיח' הרבר גלי נס לנו, ובכינוי פ' מהכנים כשרואין הבנים מוה האיש יכולם לידע כי בראש נמשך ממה אבא:

יבם' מכתב אל' מביא בשם אדרט' אבר יעקב מס'ג' כי אמרו חז'ל אין יסורים בלי עון אם לא הצדיקים אשר מקבלים עליהם יסורים עברו עונת הדור וכאשר אמרו לר' א' בן פרת מהשיטים אי בעית אחריב עולם, ואולי תיבור בשעה דמווני. ואיתא בז'ק רעלמא קאי על הנוגף דהוא עולם קטן בידוע ואמר בויה'ל לדעתו היא דבר פשוט. אשר ר' א' בן פרת ח' מן הצדיקים אשר קבלו עליהם יסורים עברו הדור ואמרו לו מהשיטים אם אין רצונך בהיסורים אחריב את הדור ואברא דור אחר ואולי גם הדור האחד לא יתקיים ויה' עוד מוכחה לקבל יסורים עברום لكن אמרו לו אולי בגין והשיב כלו האי ואולי ועוד אפשר וכו' א' ב' לא בעינא: يا אמר אשר תורה ותפלת בויה'ן ישישראל טקיימן וכל המצוות. רק בכח השיטה כי הוא מחק הטוב ואפי' מצות ל'ת ישישראל שומרין אותה אלמלא הקב'ה העורו לא הי' יכול לו הרי נס זה מהשי'ת וזה שאנו אומרים הנשמה לך והנוף שלך. כי אף' הנוף שהוא נתנה תמיד לתאות נס זה מהשי'ת כמשל שהבאה בז'ק מבן המלך והוונה הנגשניתן לו הבחירה עכ'ו' השיטה עוזרו לטובה (שם):

יב על אמר חוו'ל אל תחרה ביום שמא יבוא לירוי קרי בלילה. אמר אף' הריבור שטא הבוא אל תרדור בוה (שם): י' אחריך וקדם צורתני (תחלים קל'ו) קדם למחשב' ואחרון לטעשה בראשית בכדי

ו מהשיטה טובה הקב'ה מצרפה למעשה. אמר כי זהה האדם הפשט באשר קם בבור. זריך לחחש עצמו למצוות מעשיות לזרע לבהנ'ם להתפלל. ולהונגה תפילין ולהתעטף בצייצית. ולעשות את כל אשר בבחו לעשות. אבל אנו בטודינה כזו. לכזון כוונות הרαιות במזות לייחר קב'ה ושכנית', אכן הצדיק תיכף בשוק ממתחו מרבך עצמו לא'ם ביה' במחשבות קדושות ועי'ו מעלה נס המצוות מעשיות מפשחי עם שעשו בלא כוונה הרואי'. והוא מחשبة טוביה של הצדיק. הקב'ה מצרפה לטעשה המצוות של פשחי העם. ונעשה יחד השלם: זו אמר אחד על הטלגרף שהוא פלא ומין כישוף. ואמר אדרט' ול'ה היכן יש כישוף בויה'ן. בדורות הראשונים שהי' נבואים לישראל ולולע'ז עשה אלקים ה' כישוף. אבל עבשו שבטריה הנביאה והצדיקים הולכים בדרך חכם עריף מנביא יולע'ז עשה אלקים עשה הטע'ג והו אינו אלא חכימות גמדות:

ח בעית ההוא היא עוקבא דמשיחא. ועוד עתה יוכל להיות שנשמה צריכה תיקון רוחק ר' או ש' פרסאות ממוקם התקונה ויה' עדין הדבר לוטן רב עד כי יבוא לתקן האמת ועתה על כי עתה עוקבא דמשיחא עוזר השווי' שבעמ'ע או שני מעל'ע יכול לבוא היותר רחוק למקום תיקון האמת וסימן זהו מסילות הברזל: ט פעם דיבר מאבי' הק' זללה מרוץ ובפניות דבריו אמר. הנתרות לה' אלקינו. והונגות לנו ולבניו יש עשר ספירות נ' ראשונות חב'ד ז' חנ'ת וכו' וכשאדם הוא בעל מרות. יכולן לידעו אותו למשל מרת החמד רואין כי הוא גומל חסד וכן שאר מדות. אמנם ה' הראשונות שם רק בטווח ולב האדם

יז ענין יוועה והבחירה. אמר הגב' שיידע הש"ת אשר אותו האיש ירשיע עב"ז אין מונע טמנו הבחירה כי בתיה לא יגורוך רע ובועלות הנגבות אין ניכר כלל הרע כי בשratio הוא טוב גמור. משא"כ הצדיק. אין יכול לראות על האדם יותר דק עד הבחירה. כי אם כי יורע הזריק את העתיד הי' מונע מהאדם הבחירה. ווועו תירוץ מספיק על מהוויל הבחירה. ונען שטעה אח'י השלוני גורבעם בן נקט (עמ').

יך איתא במשנה ברבות אפי' נחש כריך על עקבו לא יפסיק. אבל עקב פום. כי ירוע כי אדם של נחש היא בחטויות גודול ולחטויות יש עוד רפואה. ואדם של עקרב היא בקרירות עפ"י טבע ולקרירות אין רפואה. ע"ב נחש ברוך על עקבו בשיזה"ר בא בחטויות לא יפסיק כי יש רפואה להנביר עלי' עקרב ברוך על עקבו יפסיק כי או איז להנביר עלי': יט בכ"ד דור ודור חדש הייצה"ר עבריות חדשות. ופגמי הנשמה נוגעים בגוף. ע"ב בכל דור חדש חולאים רעים ר"ל ובנדגו הוצאה טוסיפ ומחדש מצה וטע"ט וגצחים מזה התחרשות הרפואית שבכל דור ווועו פ"י ה' בורה רפאות' באמר כי פ"א בשנה טו מען פארין להצדיק ב' פעמים בין אין איך מקנא נ' פעמים אין למלילה המנו ופ"א אמר אשר כל הנשמות בין נשמת החיים בין נשמת המתים הולכים עי' הצדיק ומוי' שדועה בקרב עצמו מקרוב ומוי' שהוא רוצץ לרחוק מרחק:

בא פ"א ריבר מאכ"י ה'ק' וללה'. ואמר בוה"ל מען זאנט או איבן אין גיוועין אין איגיפאייר על הבית עלטונג אפשר להיוות. והי' מעשה אצל הבשע'ם שהי' איש אחד במעיינט שהי' למון דיישן הינך

בדידי שיטצא הכל טוון לפני זיה' בכבוד להעלות כ"ד עד השורש. יען כי הוא ראשית החצבה. וע"ב נראה שהאדם חסר יותר מל' הכראים. וצריך להכל ווועו בונתו ית' כמאח"כ כל' שתה תהת רגליו ועי' אכילה להזdem הדישר מעלה כל הנאותי לשרש השרשים והוא צירויו אחר מעשה בהמה ח' ועוף במעשה ובמחשבה הchallenge בשכיל שנק' דרישת והכל ביד האדם העושה הכל למגענו ית' שאמר ונעשה רצונו לא להנתנו אך ההכרח למען ה' ובפרט האציג עוד מורי שפע חדרים ווחדים באכילתיהם ובכ' שוישים לדוד להרב שי' מיו. פאף נ"י:

יד פ"א אמר רבש"ע במצרים יראת להניח את ישראל עיד מעט פן ישתקע בטומאה במ"ט שערי' ואח"כ בבבל יראת נ"כ ולקי' שביעים נושאתי וכעת יש לך עטליכע ערליך יורדין אין האסט גאנד ניט מידא פאר זיא:

טו אחר צאתה מהמאסר שישב בתשענאנויין כירוע ונפל אח'כ במחילה ד"ל אשר כל הראקשידים אמרו נואש וباוי אלוי' האחים הקדושים לבקרו ולבקש על נפשי ועטדו על הפתחה עיד קודם כוام על החדר וראו איך שהוא טוטל בחיל' הקשה במעט אחר יאוש. ענ' ואמרו בוה"ל דבש"ע מי שעבוד אתה בדרכ' התביע נס אתה מתהנגן עמו בדרך התביע אבל אחינו הצדיק אתה ידעת שהוא עובד אותך שלא בדחה'ט. ומנגע זו התחילה להתרפאות. וורי' לו רפואה (בם סכ"א):

טז פ"א שאל אותו איש אחר שהי' חולה אם לעסוק בראקטרים. השיב אם לא התחיל עוד בראקטרום או עזה להאטין בהש"ת ההורא רפואות ואם כבר התחיל לעסוק ונכנס התחה התביע טוכרה להיות כעת נ"כ עי' טבע (שם):

מייחדין יהודין קרוישים חדשים בכל יום, ומהנובלות נתחוו האנטיקין החדשים. ופעמים הצריך מתחילה ליויר איזה יהוד ובאמצע קימט הימים אום איזה אחר גביה מהקדום ונשאר היחור הנ"ל בלא נמר גם הנובלות מהיחור לא גנמר ונשארם בלא נמר ובאיוזה זטן באשר הצריך מובייר א"ע ונומר היחור טמילא גם הנובלות הנמרם וגם האנטיקין נגמרים בשילומות; כד לטהך טמאים. האדם שהוא טמא בלא הות"פ וכשהוא נושא להצרייק נעשה טהור. לטמא תהיירם היינו האדם שלומר ומתחל. ואך אני בן, באומר קדוש. כי הקב"ה אומר כך^{*)} כה סיפר מהה"ץ ר' דורש ליב אליקער וליה בשחו נער קטן נהרגל אצל זקני. ופ"א בלילה שמע שוקנו זוקנו מדברים בינויהם. הלא הנבד שלו הירש ליבלי העת הגיע לעסיק שהוא בשידוכים. אבל מה נעשה שהוא קטן בקומה. ובאשר שמע זאת הר' הווש ליב וללה. אמר רבש"ע האם לא טובל לפועל. שיתנperl קומתי בפ"א. על מה תירא פן יאמרו העולם שהוא גם שלא בדרך הטבע. הלא יובלו לתלות שלא רקדו ב"כ בתראות עין מקודם על ניבת קומתי. ובשעדר בבודק הונגה קומתו והתקשו עמו בשידוכים וננתנו לו מתנה בדרך החתנים. ונאבד ממנו המתנה. ענה יאמר רבש"ע אם לא תוכל לעופל שי"י נמצא המתנה למה תירא שם יאמרו שהוא למעלת הטבע. הלא יוכל להלות שבאותו מקום שנמצא שם נאבר. ותיקף מצא את האבירה. ומעשה זו סיפר לאחר טקובי שנאבד ממנו מרגה בו. ואחר

סיפור

^{*)} היה ר"א טקוריין וליה אמר כי הצדוק הוא בסוד פרה אדומה טהרה טמאית בחזואה מרתק וטפאה טהורות העוסקת בו והוא עיין נתנו צל אליעש (ב"א פרקי אבות פ' ו') :

הויך אך לא אחו בחסידות מאומה. פ"א הלך בלילה לבהמ"ד ללימוד ועבר לפני חילון הבעש"ט וראה שישיב עם ההבריא ולומד ושבא לפני הבהמ"ד דאה שהבעש"ט יושב בבהמ"ד אצל השלחן. ויתפלא וחור לבית הבעש"ט וראה אותו שם. ועייז' נעשה ושב לבהמ"ד וראה אותו שם. ובאמת שהאדם מצרע המשחסה למקומות אחד שם הוא. ואמר תחנא דברי נשיאה הלה שהי' זקני באניפאי' באוטו הלילה עצמה ישב זקני בכאן ורכר מהב"ע של אניפאי' :

כב גם סייר מעשה מבعش"ט שהי' אצל הבעש"ט משמש בבהמ"ד איש פשוט. והבעש"ט צוה עלי' שלא יניח שם אדם לבהמ"ד שלו. פ"א במושיק צוה עלי' באורה שלא יניח שם אדם לבוא לבהמ"ד. מטעם כי הוא יבוא בלילה הוה לבהמ"ד. ואמר הבעש"ט להחבריא קדישא. צדיבין אנו לשלו את אלוי' הנביא וליט' עיר זאל ויר' מיט הים שלאנן ובן הי' הדרבר שבא אליו לבהמ"ד בדמota ז肯 אחד והמשמש בראותו אמר לו לך לביותך כי הבעש"ט צוה לך וכי שום אדם בגברט"ר והוקן הנ"ל לא ריצה ללבת. עד שלקח השמש מקל ורצה להבותו אותו והתחול הוקן לנו מפני' ורין סביב הביתה. והמשמש רץ אחרי' בטה פעמים ואח"כ הלך ויצא הוקן מבהמ"ד והבעש"ט בא ושאל להמשש אם הי' בכאן איש וסיפר לו השמש כל המאורע מהוקן ואמר לו הבעש"ט שומה מה עשית הוקן הי' אלוי' הגביה ליט' :

בן אמר העין של אנטיקין שנתהוים בעולם. נלקח ממה שהצדיקים

^{*)} היה ר"א טקוריין וליה אמר כי הצדוק הוא בסוד פרה אדומה טהרה טמאית בחזואה מרתק וטפאה טהורות העוסקת בו והוא עיין נתנו צל אליעש (ב"א פרקי אבות פ' ו') :

העולם וא"כ איך יכולם לעשות פועלם להulos בהריבורים האלו. אם הם בעצם לא השינו מה שאומרים. אבל הצדיק האמתי הוא אומר תורה אשר כבר יצא מהמדאות והריבורים האלה בבח"י וישן מפניהם חדרת תיציאו הינו שהרך עבדה להשית אשד כבר הוא כישן אצל הצדיק שהוא לטעה מתרינה זו עתה הוא מוציאו אותו הדרך לאומרו לפני העולם מפני חדש הינו המתרינה שהוא עורה בה וכשה יוכל ג"כ לעשות כן להעלם ולהבניט אל תוך המרות אשר הוא יאמר בעת, והוא הפ' דברים היוצאים מן הלב פ' שבבר יגאו מל' הצדיק. נכנבים לב

יכולים להבניט לצל השטעים:
 ל פ' א' בשלשה ימי הגבלה דיבר אדם' ז' וללה' מענן הכהנה ואמר הין נאטר בתודה אשר צרייך כ"א להיות לי הכהנה קודם כל מצוה. נאמר בתורה קדושים תהיו פ' שאמר הקב"ה קדושים לשון הומנה והכהנה תה' לכם הכהנו עצמכם קודם כל מצור כי קדוש אני פ' כי נס אני הי' לכהנה ה' אלק'ים קודם שאמרתי לכם אני ה' אלקון והיכן כתיב שה' להקב"ה הכהנה קודם נתונת התורה רכת' יודבר אלק'ים את כל הרברים האלה. הינו שחייב מתרץ למה הוצרך הקב"ה להתחיל מאנכי ה' אלקון לו אדר' יודבר אלק'ים את כל הרברים וכו' הינו כל הפרשיות. מברשת עד עשרה הדרשות היא כדוי לאמוד אנכי ה' אלקון ה' להשיות הכהנה (באמתות) כל הפרשיות ערך עשרת הדברים:

סיפור הטעשה מצא אותה. ואמר שהיא סגולה למי שנارد לו אבירה בספר מעשה זו:

בו שמעתי מהה' ר' ישראל ממיעובי בו שליט'א שאמר בשם חותנו מרן זללה' שאמר שעכשי עיקר התיקון היא על חילול שבת ע"ב הנפיק ע"ז נдол מאר עכשי בעיה' :

בו עוד שמעתי ממנו ששפט מחותנו אדם' ז' וללה' ב' וכור אמר בויל אם ה' לישראל בנוחה ה' יוכלים לקיים מחיה עמלק וושה'ב וה' בהניה ה' אלקון לך הינו שתה' לך בנוחה בני' או תמהה את זכר עמלק. אה'ב אמר פין קיון יסורים כגון מען ניט האבן קיון יראה שמים וושה'ב אתה עף וונע. מיסורים ר' ע'יל ולא ירא אלקים:

כח אם הרך רומה למלאך ה' צבאות, יבקש תורה מפייה. כי כת' שבע יפול צרייך וקס הינו הצדיק נק' מהלך וענין נפילתו היא בשטוכרח להיות עומד שצרייך להשפיע לאחרים מוכרכה להיות עומד ממחלבו וזה שבע יפול צרייך וקס עין נפילות הצדיק הוא וקס שטוכרח להיות עומד בכדי להשפיע להעולם וייה' לו שיוכות עם המקובל טמן וזה אם הרבה רומה למלאך ה' צבאות הינו כי טלאך נק' עומד וזה נפילות הצדיק להשפיע לעולם. להיות בבח' עומד אז תורה יבקש מפייה:

ב' יש צדיקים שאומרים תורה כזו אשר הם בעיניהם לא בא ערדין אל הדרות והריבורים ההם אשר אומרים לפני

معنى הiar ציון

נוגר היזה"ר שלו בצדיו שהկפ' מאוניות
המשנים לא ידי אחד מכירע וובטל
הבחירה لكن המשקל משינויים או שוה
כחוט השערה בצדיו שלא יכירע היזה"ר
את היז"ט וכן להיפך כי ציריך
להיות הבחירה הפחותה בשוה . בד בבר .
ואם האדם מכירע את הcpf לצד אחד או
לרעיה ח"ו או לטובה . ואו אין הבחירה
עומדת בשוה . כי הcpf מכירע לצ"א מה
עשה הקב"ה מחליף את היזה"ר בוגר
היז"ט לאדם רשות מחליף את היזה"ר
לקטן מגדתמול . כי כח היז"ט נעשה
קטן אצל ע"י מעשי הדעים . ע"כ מקטין
חשית' אצלנו גם היזה"ר לעומתו בדי
להשווות את הcpf שהוא הבחירה שווה .
ולאליש צדיק שהיז"ט נעשה אצלו בכלל
יום יותר חוק ונדרול ע"י מעשי הטובים .
מנגידו השית' את היזה"ר שלו בצדיו
שתהמוד הקי הבחירה תמיד בשוה
כמאמרטם זיל כל הנגדל מחייב יזרוי
נדול ממנה . לבן אין כלל שום אחויות
עיניהם . רק כל אחר יראה בעניין התובה
שרצה השית' לעשות לו . הרשות ידאה .
איך עשהית התנתג עמו בטובה שהקטין
בכל פעם את היזה"ר שלו עד שנעשה
דק בחוט השערה . שייה' קל לכיבשו .
והצדיק רואה אותו כהר מה שנתגDEL
בכל יום היזה"ר שלו בניל וזה הרשות
בוכה שאבד עולמו שהי' לו תמיד בחירה
חפשיות להתהלך במשרים . והיזה"ר הי'
קטן מאד ועכ"ז התה א"ע לדרך הרע .
והצדיק בוכה מתחן תעונג נגדל שוכה
להה ברוב עבודתו שעבד :

לענין מה שיין ציריך שימור מניע
נכדי ולא שמן כי יון מקורו
בטקומות אין המשמר בענבי אבל שמן
טקורו

לא ביום היא"צ של הבדיקה נתעורר
שבכע או רועל לטעללה מזה
הבדיקה ובאים ישראל דראיין או שיש ורע
טהעדוק שרואין או יכול ביום זה להמשיך
שפער לטמה איתא אם הראשונים כמלאיכים
אנו כב"א אם הראשונים בני אדם אנו
בחמורים . כשהם אמרו כך אנו מה נאמר
אך האמת הוא אצל הש"ת שוה העובדה
לאדם הפשט בקדוד השבל . אך שייה'
לבך להשיות כמו מהארם הבר שכבל
נידול . וזה והי' עקב תשמען . היוו אותם
שהם עקב בחו' קמנות שהם ישבטו וייעשו
רצינו ית' וזה תעונג לו ית' כמו הראשונים
שוז' בדעתו והשבל כמו שהוא רואים
שמה שארם נידול אומר אף' וזה חכם אין
זה שכבל עפ"כ אם תינוק אמר דבר זה
לשבל נידול וחשב וכמו' ב' עכש' בעבורתנו
מקנות השבל רק למגענו ית' הוא חשוב
כטו בדורות הראשונים אף' מה שלבני
דורות הראשונים הוא דבר קטן אצלינו
בדורות הללו חשוב מאד לנבי השית' :

لب על' אמר חוליל עתיד הקב"ה לעת' לחראות לצדיקים וירושים את
היזה"ר לצדיקים נדמה להם כהר
ולרשימים כחוט השערה והקשה בפ"ק א' ר'
לכורה שיריך לומר זה האם ח"ז יהי'
אחיזות עינים שדרבר אחר ירmeta לוחה כך
וליה כך . ואמר דזאת ידוע אשר מתו
לא יצא הרעות ח"ז רק הטוב . והיזה"ר
לא נברא רק לטובה שע"י ישיג אדם
הטיב הטמן וצפון לצדיקים בגין' אשר
להאיש הפשט באברים נשמים לא יוכל
לראות התעונג הרותני עד מאד . ולכן
כאשר ביום שנעשה בר מצוה נותנים לו
את היז"ט שייה' שקל במשקל מכובך

ע"כ אפי' באלו לא בטל. ע"כ, והוא אמר ריש לדركן לטעם דיש לה מתרין בטוקום פקוח נפש. הלא נ' עבירות ע' גilio עריות שפיכות דמים. אין להם יותר אפי' במקום פקוח נפש. וא"כ אין להם היתר בעולם. ולמה אין בטלים בם'. אכן החירוץ ע' רה'ן עבירות הניל' אסורים אפי' במשחו אפי' אצל פ"ז כמעשה שהובא בגמ' במ' יומא בפ' יה"כ באחד שהעללה טינה בלבו ואמרו חכמים ימיט ואל ירב עמה אפי' אחריו הנדר. ע"כ יש להם דין דין חמץ בפסח שאסור במשחו ואפי' באלו לא בטל :

ובשם הה'ק הרד"ב תליעווא וליה שמעתי שאמר ע' דבר נפ"א דהנה הקב"ה מدرיך עם האזדים בחית השערה וככל מה שעושה מצית בויתך נעשת צדיק ביותר. ונעשה העבירה אציו נ"כ גROLLA ביותר מלחמת שהקב"ה מדריך עמו. א"כ לא תוכל העבירה ריבטת מלחמת גנוליתה בערך שמדריך עמו עבירה מועל תשובה ווש לה מתרין הש"ית ורפח"ח :

בקרו ממקום נגינה למעלה ואין שלט שום מע נבר נבר כל ע"כ אין צורך שימור כמו יין :

אל טעם למה קורין החתן לס"ת בשבת קידום החתונה רבתי צאנה זראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעתה לבו ביום חתונתו והוא מ"ת וביום שמחת לבו והוא בנין בחמ"ק דין יהוד למעלה אא"כ נעשה יהוד לטמה ומתו יהוד האמת כشمיחון תורה שבכתב בתורה שבע"פ יהו ביום חתונתו וזה מ"ת שע"ז נעשה יהוד דامت הוא שמיחון חתן שעשית עם תורה שבע"פ וע"כ קורין החתן לעשות היהוד הזה :

לה מפני מה אין עבירה בטל בס' מצות כמו כל שאר איסורי שבטלים בס' היתר. ונאמר ביהם אבוי הה'ק מרוזין טשוס שהיא דבר שיש לו מתרין דאפי' באלו לא בטל כי הנה העבירה יש לה מתרין במקומות פקוח נפש ועוד כי על עבירה מועל תשובה ווש לה מתרין

ל' בישנת הרלה במסעודת ט' שבשת אמר כי הה'ק מבארדייטשוב זיל"ה הי' מביך על הפירות בר"ח שבת. יאמר ארמי' ז' דהנה צרייך להבין מה זה שאמרו חול' הלכה ולא למעשה א"כ הלכה נראה ח' לבטלה אם אין מוריין כתיהה אך הענין היא דירוד שיש ב' מני הנקנות בעולם חסר ודין והצrikים מהנהגון ברין כתו שאמרו צרייקים נזונים ברווח א' הנקנות העולם מוכrho להתנהג בחסדר כי עולם העשי' היא רך רע ח' וכי יumper לפני עפ' מדה' ז' יודע שב' יב' הם נ' חסר ודין דהינו ב' שמעולם יותר גבוח ולכך מורתם דין. והאמת היא שהלכה בנסיבות רק שאין עלים העשי' יכול להתנהג עפ' מדרות מדה' ז' וב' הם מצד החסדר לבך הלכה בתום כי עירם חסר יבנה והוא נקרא הלכה למעשה דהינו גהעילט העשי' ולעט' ל' יהי' מלאה הארץ דעת ויהי' הלכה כב' ז' והה'ק מב' ז' יהי' לו גשפת עקיבא ע' נוהג במותו ע' : נא"ה עין בריה ז' ע"א מעשה בר"ע שליקת אתיה בא' שבת ינוג' ב' עישרין וכו' ועי"ש בגמ' דלחדר תירוץ לא"ע מספקא ז' ולא ידע אי ב' בא' שבת ר'ה לאירנות וכן היא המסקנא בגמ' עירובין ז' וא"ו עי"ש :

הן הנה קצות דרכי ושבחי ואמרות טהורות מטון **אדמור הקדוש** והנורא סבא קדישא רכוב ישראל ופרשיו אביר הרועים גROLTON טי יספר. קדושתו מי ימלל. מקצה העולם ועד קצחו משך את לב בן"ז באמונה תהורה. רבבי חסידים ואנשי מעשה חטו בצל קדושתו לשמו ולובשו התאות נפש בכקשיה מו"ה דוד משה זצוק"ל יי"ע ויע"י מטשרטקוכו:

או ידעתי מה לעשות. אבל הוא עבד נאמנן כב' שטחורה להשית' כמו שנתנה לו: ד אבוי מון הרוגינער אמר ששה בני הטה גנד שיתא סדרי משנה וארטוי' מטשרטקוכו הוא הי' החמשי גנד סדר קדושים וסימן אין טאקה קדושים :

ה שמעתי מהחידר ר' צבי ראנפראט משמש בדורש שפ"א הי' נוצר לאדמוני' זי"ע סכום מעות הרבה לפור עבור הקדושים והכוהנים שהי' רגיל להחיקם בצדקה כורנו. יבאותו הפיק נשמע הקול מהשר באראן היריש שכפר כסף רב לטובה ישראלי. ואמר הרץ ברוך בדיחותא הלאי הי' לאדטוי' הבקף של הבאיאן הי' ביבורי' להשפי' לכ"י במדה גסה. ענה אדרטוי' זי"ע בהתלהבות קדרשו וויא נעמת מען בעספיר וראת שיטים וויא נעמת מען בעספיר יראה שםים: ו הרכנית הצדקה מ' פגא וליה' אמרה עלי' שבועלם העlion תיכל היא להעיר עלי' כמו שנאמר ברבינו הקירוש שלא נתנה מהעולם הזה אף' באצבע קטנה. ואת שמעתי מאבא טראי ששמע מפי קדרשה:

פ"א

*) אית' עין באויה' ויהי בפי אוסרי לפ' שדרוש המלכות שבמזה הוא געמו פלא המשיח והיא דוד ובוי.

**) עיין בסיפור בית יעקב מהרבי עמרן בענייני הג השבועות דהיעבר של משה הי' בשבועות. אף דרשי פ' שמות ב' דנולד לו' אבל בנמי' ס מה' י'ב איתא שנולד לט' עי"ש ואפשא דמדרשים תלוקים בזה.

לו נר דלوك והלך בכל החדרים וחפש כמו שבודקין את החמצז. ואנו ר' עמו חתני ה'ך ר' נחום דוב ו'ע' ובבואם לביתם חורה שאל הה'ץ ר' נחום דוב, מה זאת חפש חותני ה'ך בבית דודנו בטשאטרקוב. והשיב לו הנה העולם אמרדים שאין מכיריהם את האיש ר' אם יה' עמו בביתו. היהתי אצל אחיו מטשאטרקוב האט מיר יעדיר ווינקיי פאר שטעקט מיט יראת שטם וכשלוקה בירדו את הדיקגא קדישא שלו איז וויא פיהעל האר ער האט אין דער בארט אוו פיהל יהודים מאקט עד *) ופ"א אמר איך האב נאך אווא היילינן יוד ניט ניעעהין :

יב שמעתי מאבא טאדי הרב צבי דוד מוץ' ב'ק' אומטילע שטעט מפק של הרובנית הצרפת פיגנאל וליה שחי המנוח שללה לומר כל פ' תחילים בליל ש'ק' כי כן הורנליה בבית אבי הה'ץ ר'א מטשאנהוביל וללה'ה ומחתת שה'ה תמיר חולניות קרה פ"א מחמת תשות כחה והקילה לעצמה ולא גמורה את התהילים וכאשר נכנסה להיכל בעלה ה'ך תיכף שאללה אם הנידה הוועם את התהילים :

יג עוזר ספרה או הצרפת הרובנית ש'פ"א צוה עלי' נינה ארטמוי' הראי' מס'ג שהשמור את בעלה ארטמוי' ז'ע' שלא יתענה ובכך ה'י דברי' הנה מאד רצית לקיים המזויה לשטו' לדברי חכמים אך לא ידעתי איך לשtot עצות בנפשי לחיות דעתך לאיש קירוש ונורא בענייני תhalbוטי' וחלתי' ואירה. והגה שלח השית' ונפל עזה במוחשבתי לע'ע אין רהטות ערע

ז פ"א אמר על עצמו בשחויתו ילד בן שבעה שנים קיבלתי עלי' שלא להרע לשום ארם בעולם ולשום נברא. ושהל אחר מאנ'ש מה יעשה מREN בעת שא"י מיצר לייהו. והשיב מREN ארטמוי' וללה'ה אני מתפלל על תשועות והרמת קרן היהורי שלא יוכל העוכם להרע לו ועם העוכם אין לי עזק :

ח אישרי מי שובה רהסתוופ' בצל קדרשו. ובענייני בשער ר'או שעבורתי בקדושה הי' למעלה מגדר אונשי לא נה ולא שקט לא ביום ולא בלילה וכמה ימים עברו שא' טעם טעם אכילה רק מעט בלילה ולא נתן תנומה לעני' ופ"א אמר שהתאפשר עם הנוף שלו ופעל אצלו. אז יאהר העסן אין ניט העסן יאהר שלא פען אין ניט שלא פען ואל בייא אים זיין גלייך. ואחר' ה'ך ר' נחום משטיעגענטש וללה'ה אמר כי בקר את ק'יט שלו יכול להחיה מותים :

ט פ"א אמר אויר וועל מיך לאידן מיט מיניע הערטין וואס האבן מיך אידין גווארפין אין אוא דור : י שמעתי מחסיד אחד ז肯'. אשר בעת שנולד ארטמוי' ה'ך. נבנש מרד אבי ארטמוי' מרוזין ליתן ברכת מז'ט להוילרט. וכאשר שם עני' על הילר אמר הוא יקראנו אובי אתה, ולא הבינו הפ' מהדברים. ואח'כ' בשנדל והתחיל להוות מרגנלי' בפי הייליגער פאטער היילגענד טאטא כדרכו בקדוש. נתגלה כוונת מREN מרוזין :

יא שמעתי מאנשי אמרת ש'פ"א הי' אחוי ה'ך צי'ע ראי' מס'ג וללה'ה שבות ארטמוי' מטשאטרקוב וזווה ליתן

*) בפ' מפעלות הצדיקים כי שהויהיך הר' אהרן מoitאמיר וללה'ה אמר למלמי' קודם הסתלקתו שחדריקום בסוף יהי' יותר גדוראים שא' שיטו' המפה ל'קנת האף הם מכוונים כוונות מראים :

ענה אמר יודין הצעיר הוא כמו באדר שיכלון לשאוב ממנה כמה וכמה יחוּ ואמר. מה יעשה הצעיר. אם באין אלְיַ בלא כלים. ועמד כסיד אחד ואמר. רביה הלא יש למצוא עצה לשאיל בלי אצל בעל הבאר. השיב ארטמִיר לו'לה ואמיר עס איז האבער ניט דא יונטן דו ראיינען. עכָן יז אדטמִיר וללה נבל לו חלקו ברושת אבֵי הק' טריין וו'ע.

התפלין מזקנו הרוב המניד הנגיד זי'ע וועברא הבי הי שבאו האחים הקירושיט ליחלק בעובון אביהם הק'. עליה ברעתם מהחלה שיחלקו באופן שיתן כ'א קאנוערטט מטוגר שי'י נכתב שטה מה שבידר לו. ואח'ב נתבטל הדבר והוסכם שי'י החלוקה עפָ' גורל. ונפלו התפלין בגנול אדטמִיר זי'ע. אבן אחר החלוקה. אמר אדטמִיר מס'ג זי'ע עתה חפצתי לדראות מה הי דערתו של כל אחד מהאחים והביאו את קאנוערטין שי'י כתבים מתחלה ופתחו את הקאנוערטט של אדטמִיר זי'ע ימצאו בחוב שהוא מוחל כל חלקו בהרושא.

נד התפלין. ורצוין יוראי יעשה: יה פ'יא נבננס אצלו משטשו הֶרְצְשָׁמְבָב וראה שאדטמִיר וללה. עניין" יורדת דמעות. ופתח ואמר הנה בתיה' במשה. שי'י עניינו מאור מכל האדים. ויש להבין האור הי' יכול משה רעה להבננים בלבד שהוא שפל ועינוי מכל. אחריו שהשנית בלבו שהוא שפל ועינוי מכל. פא'פ' דבר בו. וע' עשה כל המופתים ואיזה מציאות הי' לו שיאמר שהוא שפל מכל. אבן הענין הוא DIDOU וברארבעיט יומ שעה משה למרים. נודך נוטו וחומרו במשותי עליון. ונעשה נוטו זך וקדו ז כמראים ער שלא הי' צדוק לאכילה ושתי'. עכָן מזה עצמו הי' לו העניות צדוק שאמר בלבו מה חידוש אצלי שאני עובד הי' אוד שנומי נודך בכ' . ובטל מבני

להחוּדע אם הוא מתענה או לא. כי הי' קשה לה לדעת. ופקחה על איש ביתה שירועה בשי' שטכניים לו הקאווע בבורק לשחות. וכאשר נכנסתי אצל אחד הנטה הקרווע מצאתי תיכף שי'י הצליחות מהאקווע ריקן והגרינד הי' ניכר על דופני הצליחות והברתי ששפך את הקאווע לחוץ בבדי שלא יהי נודע אם מתענה. ובקשתי מהשי'ת שישלח דברו בפי שלא אכש' בלשוני. ובעוור הי' פרחתוי את כי ואמרתי בה'יל בארכען זיך ויערכס עס איז טאייעדרער ביא השית' צי' דיין פאמטין צי' דיין עסן. וזו תיכף להביא בום קאווע אהודת ושתה:

יד סייפר החטיד הי' צבי ראייפארט הממשש בקודש שפָא בעיר סאלקא הילך עם אדטמִיר זי'ע לטoil בעיר וה'י מדבר דברים העומדים ברומו של עולם וסיפר טabiי ה'ק' הרויינער שאמר מה עשה. איך וויל דען ואגנן. איך דארך דען ואגנן. מיינע אברים ואגנן טיר. ווארן דיא איברים פין דעם מענטשין זענן מקשור אין דיא מלות. אין דיא מоловות זענן מקשור אין דיא שדר ספירות. אין דיא שעוד שפידות זענן מקשור אין בסא הכבוד. אין כה'ב זענן מסטור אין אין סוף ב'ה זאגנן דיא איברים דעם מענטשין שי'י ושי'י ומה שהוא עתה בבל העלים. עיב': טו אמר על מה דאיתא. חטיך תופר מנעלים הי' הדינו ער האט צי ניטиш דיא פארעושו צימ ווועך.

והדברים עמיים: טז סייפר החטיד הי' דר' מאירל קרייבטשער גלאה שעוד בשבת אדטמִיר זי'ע בפאטיק פ'א בשמחת ביה השואבה הי' שמח מאור ועשה ריקודין ברבקחות גדוֹל בדורבו בדורש ובຕיך נך

וללה' ששמעו ממני מפ'ק שמספר בשם אבי' ה' מרזון שהנגן בעל הב'ח וללה' נשבע פ'א אשר ביבו להעלם העלון לא יכטנו לג'ע עד שייה' האולה שלמה ובשנתך הולייכו לנ'ע ואנו נשמה ממי דבר השבועה שנשבע בנו'ל אבן באשר פסע אך ברגלו אחת לתיך הנ'ע נזכר בהשבועה שנשבע ונשאר עימד רגלו אחת בתוך דג'ע ורגלו אחת חוץ לנ'ע והב'ח ז' ה' דרשן גדו' והתחיל לומר דרישות בדרבי דריש מותק מאד וגתקבצו אליו דרבה נישות ומשרתי עליין. ובן עבד עד היום ואמר דרישת סיים הרוינער אבל אתה אבי' (הוא הה'ק הר'ש מאפרובישטש) איןך בע' דרשה מודיע אתה שותוק כ' :

בב סיפר מה'ק נבארדייטשוב אשר פ'א קרא למשמשי ואמר לך שיקבצו איזי מון שעריך לעשות סום. ואחר שנתקבצי הממן אמר למשמשו אתה זוכר כמה ימים עברו מעעה שהיית עמדי על בריות מילה אצל פלוני והתחיל המשמש להזכיר עצמו וחשב כמה ימים והשיב שהיום היא יומ הארבעים — ענה הה'ק מב'ד הנה תשטע מה שאספֶר לכם כי בעה שבאתי אל הבית שאתה שם הכרית מילה הנ'ל מצאתי ספר אחד מונה על השלחן ופתחתי אותו וראיתי שהוא פ'י ה�� ה'ק ה'קior מטה דעסוייא יט'ש ותיכף סגרתיו. ונגור עלי' במרום שלא יקובל הפריטי ארבעים יום. והיום נשלהו דם יום הנ'ל והוא הסום שעיריך אני לעשות סיים אדרט'ר וללה'ה. ועכשו נבעך נבעך קורין בהביבליך ברוסיא ובאוסטריך ה' יצילנו :

בן פ'א שאל את הרב החפץ היקר מורה ר' איבער מרידנוב וללה' ננד ה'צ'ר' מענדיי מרימנווב זללה' מה אמר זקניהם

מןני ענייני נשימות אבל שאר ארט מישראל אשר מלובש עוד בגוף עבור זומ'ת עובד באיזה פעם להקב'ה מה יקר מאר והוא גודל ממוני :

ית שמעתי מאבא מאורי ששמעו בעמו מפי משמשו הראשון ד' אהן ז'יל שהוא הי' המלמד של אדרט'ר וללה' בימי ילדותו. וסידר שאדט'ר הזקן זי'ע מעודו אף בקינותו שנוטה' הי' עני גודל ושפל וסבלן גדול מאד אין לשער והי' לו התבבולות לפני כל בריה אף לפני המשרות שמשמש אותן. ולהמלמד ר' אהרן הנ'ל הי' קשה מאר לסבול מהבגעתו והتبבולתו הותירה אף לפני המשרתת שלא רצה לצעית אותו פ'א נכם לפני אב' אדרט'ר ה'ק' מרזון זי'ע והאנצל לפני מאר כי צר לו להיות מלמד אצל אשר לפני כל איש פחוות זונך תרבויות יש לו התבבולות. והшиб הרוינער זי'ע בו'ל מה אתה סיבר באך זיין התבבולות וועד איך בטל. אני אוכל לומר עלי' שאם ידרקו אshieldה ויאמרו לנו לך הפיל עצמן להזק האש הי' תיקף נכם לתקן המורה ולא הי' מרגניש כל האש מפני גודל התבבולות שיש לו :

ב פ'א עתרתי לפני כ'ק בעה שישב על כסא קדרשו לקבל הפתקאות ולברך את העם בברכותי הקדושים וננש איש אחד בבקשתו שהוא מחשיכי בנים ר'ל והшиб אדרט'ר וללה'ה את ברכתו השית' יעדך לך שתפקיד בוש'ק. ועמד האיש ואמר רבנו הלא בטה פעטס באתי אציכם בבקשתי אתה. ואתם הברכינו כמ'ב' ועדך לא נושאתי. ענה אדרט'ר בברבות קדרשו ה' יעדך שתשינו עת רצון שיתקיים ברכתי טאני מברך אתכם : בא סיפר הר' ברוך מסקווער זיל שה' איזה זמן משמש אצל אדרט'ר

הוא חלק אלקי ממעל ובשם שהשיות הוא בהסתדר כנ"ז ציריך הגדיק להתנהג בהסתדר ע"ב. ומחהדרים זקנים שמעתי שפ"א שאלו לו מודיע אינן וכוכים לשמעו ממן ד"ת כנ"ל השיב בזוהיל אין אני יודע ממי הוא המניעה. כי יותר מבהה שהענין רציה

לינק. הפרה רוצה להניך*: כו שיבח את חותנו הה"ץ חז' ר"א מטה שאראנאוביל זי"ע שהי' גדול בקדושתו ואמר מהמת שהיבור השיחות של אבי וללה". ונדרות אבי מוחמת ששימוש ת"ח:

כו שמעתי מהחסר ברש"ק שם טר' יעקב ישראלי ר' שעטטי'ל מב"ד שהי' בפאטיק. ונכנסו אצל אדמ"ר וללה"ו וتابעו אותו מטבחו ואמר ר' שעטטי'ל בשם אבי טרן מרוזין זי"ע כי הצrik בתנינות המטבח עושה יhor. השיב אדמ"ר וללה"ה אני אומר לכם ששכעתני מאבי או געמען אוזך פין דאנין אהין.

אין עושים בלוי יהוד: כה בא איש אחד לפני כי' בקובלנאג איך שנשלחה מנפה בבתו ר"ג ופגענו בו פגעין דעין בב' תות אשא. ובני ר"ל ועתה לך' קח אשה חרשה והיא מעוברת ונפשו נבנהל מאור בניי מעתה ושאל האיש שיווכה לגרל בניי מעתה ושאל האיש איזה שם יקרה להילד הוילד. ואדמ"ר זי"ע ברכו וציה לחפש בהפורה או בהפורה של אותו שבוע שתדר אשתו. והאיש נסע לביתו ונולד לו בת בשבע שקורין בפ' נשא, וחפשו שם שם לננקה ורא מצאו וփשו בחפותה בטעה דיש"זון ולא מצאו ונזכר אחד מה דאיתא בנט' ב"ב

*) בס' עבדות ישראל מהמניד בקאוינו זללה בפ' האזינו. כי הצדיק הרוצה להחוור את בני דורו לмотב ומדבר אליהם דבריו מוטר אך בדבריו אין נכנים בלבם עצה חיע צץ עז שודבר אל שורש נשטחם אשר אין לקליפה אהיזה וכו' ועייש זעיר'ן נובל לומר על אדמ"ר ז' א' שבין בדבריו הקורושים:

וניכם הה"ץ ר' מענדויי הנ"ל על עניין הציריים שיתהוו על החלנותם ביום החורף בעת הקרה הנורא. השיב הרסיד ר' אלתר אשר זקינו קרא אותן רשותם. אמר אדמ"ר וללה"ה. הנה יש עצה מען הייצט גיט אין צי גיעון זיין זיך. והבן:

בד פ"א בעת שהי' בנו הוא אדמ"ר שלט"א מוטל בחולין גדור ה' ישטרו. נכם אבי' אדמ"ר זיל לבקרו והמחלה גברה עד מאד. ענה ואמר להאנשים העומדים אליו יורד בקש רחמים על בן יחיד שלו. אח' ב' פתח פ'ק ומספר מעשה שהי' ביום הה"ץ ר' יונא מאוסטרא וללה"ה פנחים מקארץ שהי' ג' ב' באוסטרא ודרך של הר' פ' לילך בכל לילה לטבול בהטמה שהי' בעיר והי' קשה בעני הבלן להטירה א"ע בכל לילה לפתוח לו את הדלת. ולמד את הרוב הר' פ' שיוכל לפתח בעצמו את הדלת. ופ"א הלך הר' פ' בלילה להטמה ונפל לעלי' הדלתה ונפל לאرض מת. ונודע הרבר להה"ץ ד' יונא ובא ועמד אצל יאמר רבבש"ע לא אווע מכאן. עד שיעמוד חי ואני מבטיח לך' שתהי' לך' רוחת ממנה עמד על רגלו ויחי ע"ב ובאותו הלילה באהה המחללה עד קיזה. ואדמ"ר שלט"א התחיל להוציא. ואב' אדמ"ר זללה"ה שלח להודיעו מה נשמע. ואמרו זו שהוא מזיע. ואמר בקשה שלא יתפרנס הרבר. ה' יוחקו ויאמצעו בארכיות ימים ושנים אכ"ר:

בhb' בס' מכתב אל' ששאל פ"א לאדמ"ר זי"ע על מה שאין אומר תורה על השלחן. והשיב ע"ז כי ידוע שהצדיק

את בני דורו לмотב ומדבר אליהם דבריו מוטר אך בדבריו אין נכנים בלבם עצה חיע צץ עז שודבר אל שורש נשטחם אשר אין לקליפה אהיזה וכו' ועייש זעיר'ן נובל לומר על אדמ"ר ז' א' שבין בדבריו הקורושים:

עוד וחד' אלטר ה' מציע לפני אדרט'ז' זי"ע את גודל מצוקת האיש ודבר עז' הלא מה נעשה בו ש踔ר כמה עתרות ובקשות לפני הצדיק ואין גענים. שיכל ארם ליפול מוה מהאמונה. ואדרט'ז' שליט'א נתקלה ואור פניו בערו ענה ואמר קשיות צי פרענן איז רא הסך רק דער אמת איזו יאמינו בה' ובמשה עבדו. וקורט נסייתו לביתו בעת שנכנס ליקח ברכת הפרידה בהיכל קדשו מצא את המשמש הרא' צבי שקורא לפני אדרט'ז' המבוגר הד' צבי ממעוזיטש. וכאשר מבתב מהאיש הזה שנושא ב"ה והותב מצבו יאמר אדרט'ז' זי"ע אל' איזה זעהט או גנט העלפט:

לא הָנֶן הַחֲסִיד רְבִי קָאָפְּלָעֵר מַזְאַלִישְׁטַשְׁקָע

זיל' שבת פ"א אצל אדרט'ז' זי"ע
שבת פ' ואתחנן ושבת על השלחן אמר או אדרט'ז' זיל' תורה על פ' רב לך
ואהוב פנה אל החסיד ר' יוסף הנ"ל ואמר
בשהאדם בא אל הצדיק. והצדיק רואה
שעורה עליו דינים ר' אלן הצדיק רואה
אשר תכלית הדינים היא לטובה עברו האיש
ואני רוצה לבטל הדינים טמנו אכן גם צר
לו מادر על הרעה שישבול האדם — מה
עשה או הצדיק מתפלל להשיט ומטעט
מןדו הריגנים על דינים קלים האדם הפושט
שאינו מבין את זאת זות יכול ח'ז' ליפול
מהאמונה. והחסיד ר' יוסף הנ"ל הרגינש
בזה שעלי' הרבר סוכב ואחר שבת החיש
בנסיעתו לביתו וכשבא סטוק לbijuto נורע
לו שה' לו היוק גדור במסחרו שה' לו
עצים עפ' המים והפסיד כמה אלכימ
ונתן תורה לה'. כי בטח ה' תלוי עלי'
דינים רעים יותר מוה. ואדרט'ז' זי"ע הקל
עליו להפסיד טמון:

לב פ"א חנכו ס"ת חרשה לבית החפלת
שלו ואדרט'ז' זיל' התם את
הסית בירדו ושטח שטחה למקרה של
תירה

ב' ב' ד' צ"א אמו דשמשון צלפוניות שטה. והוסכם לקרוא שם הילד צלפוניות. אח'ב מצאי קםחרש'ל שם ש' שם צלפוניות טוב לרוח דעה. מצאי עב'ל. וראו כולם אין רוח ה' דבר באדרט'ז' וללא'ה. בנבואה ממש לבין מדאות אחרות דבר. לגרש את דrhoח מביתו. ה' ישמור אותנו מכל פגע ח'ז':

כט סיפור מהה"צ ר' מיבלי זיל'ה'ה
שפ"א נסע עם בני הה'צ ר'
יצחק מראדוויל זיל'ה' בשחי' עוד צעיר
לימים אל המגיד הנגיד ממעוועיטהש. וכאשר
בא' למעוזיטש. שליח הרב ר' מיבלי
את הר' זיל'ה' אל בית המגיד זיל'ה'
שיתודע באיזה זמן יכול לבוא לעמד
לפני' וכאשר נכנס הר' זיל'ה' להמניד.
ועמד שם. והמניד לא פנה אל' בלא'.
ולא הוישט לו שלום וחזר אצל אבי'
ויספר לו כי המגיד לא השנה עליו. וייען
אבי' הה'צ ר' מיבלי תרע עני שהמניד
לא ה'י יכול להפסיק מלמדו שה' למד
או עט אל' הנכיא זיל'ט. אח'ב הלכى
שניהם להמניד. וקיבלו אותם המגיד בכבוד
נדול ובעדם שמה. יצא המגיד
מחדרו לחוץ. ועל השלחן ה'י מונח
הפיישקולי שלו ולקחת הה'צ הר' זיל'ה'
את הפיישקלי. להבטח בו ויוחזר אותו
להניה על השלחן וכאשר בא המגיד
זיל'ה' אל החדר אמל בוה'ל או מען וויסט
נית טיט מען נית הצדיק בשאחו איזה
חפץ בירדו הוא בונה עולמית וכשמנחו
ובא אחר ומעתיק אותו ממוקמו למקומו
אחר הוא מהורייב העולמיות ר'ל:

ל סיפור לי ר' אלט'ר סטארקאב. שפ"א
הגיש קווטל עבור אחר שעמד
במצב לא טוב וה'י לו עhn ביש וה'י
צדיק לישועה וה'י ואת אשר כהה פעמים
שדפק האיש על דלתاي אדרט'ז' ולא נושא

ורצוח לחתת אותה מירוח השיב ארמוייד וללה"ה בוהיל. או מען האلط זיא שונן אין שון גט שוער ודוק:

תורה. אכן מחתמת שהסת'ת הי' גדרולה וככירה. נש אחד מהחסידים ואמדר לו אויל בבר לבני אדטויד לישא ס'ת כבירה

מה שאמר בלילה ב' דרייה שנות תרפס'ד קודם הפטלקוטו

עمر שם. ויען ויאמר אם בטעט התגלוות הי' חוררים הפושעים בהשובה. בהtagלוות מטעטא דטטעטא עכ'פ' הי' הרבים חווין בהשובה. וכוכונתו הי' על עצמן ותיכף ראו שנתחוורו פנ' ארמויד זיע' ונשתנו פנ' הק'. והתבוננו. כי ידרמה כי הדברים חולין סובבים עליו שציריך לעשות השובה. ענה הרוב מסלאנים רבנו. על עצמי אני דרוש. ואין כוותי עלייכם וגתיישב דעתו: לה אמר שפעמים מתהווה מלחתה בין שני מלכויות ונמשך המלחמה ערך שלושים שנה. ומkill הטיטיללים מהנופלים במלחמה. ומkill הנזחים. הצועקים הידיד. יתהווה يولד איזה נינן בכדי שיוטרו אותו אצל הצrik:

לו שמעתי מהחסיד ר' אשר זעליג מאומטילא זל. אשר אחד פטירתה מן ארמויד טרזין ולליה ואו כל בני הקרודים ישבו בעיר פאטיק והחסידים כל אחר קבוע לו מקום אל אחד מהקרודים קיבל עלי' לרבי והר' אשר זעליג הי' פוסח על שני הסעיפים אם לרבק עצמי לאדרמור' הה' צ'מס'ן או אל ארמויד ולליה מטהארטקוב והר' לבו חלק. וב' אטרא לבבו אם היום אראה את פנ' קדרשי של ארמויד מטהארטקוב. ולא יודי' לי' דבר מעכבר או סיטון זה יוד' בירבי מקומי איזלי' הוא והר' איז' הניל. הי' איש חולין ורובי הי' להתאדר תמייד בהכנה לתפללה. ובאותו יום נתהדר בתפלתו עד כשהלך להקלת להפלל. אמרו לו שארמויד ולליה כבר

לן זוז'ל ממש. השיעית אי' הכל יכול קען ער דאך אין אמניש אלעלע מאכין — ער זיצט על כסא רחמים ער אי' דאך המלא רחמים אין אסוף אין אן אנבוי'ו ואס פאר אטשטע האט אטנטשינס עוניות אקענין זיין רחמים עם וווערט דאך בטל — די' ביסט אין סוף אין דיין רחמים אי' אויך אין סוף אפיילו טאמויר האט איד עפ'ס פונג גנוועין ואס טראפעט דאס אין בטפה מן הים. יודען זענן מסיגל צי' הרחבה הדעת או א' יוד האט הרחבה קען ער נישמאק דאוינן. או' מען פאר שלאנט עם דעם קאפע' מיט צרות אין יסורים אין דיין טרדה אי' עהס מבלב וואס קען ער נעביך טאהן. מען געטט אט ענטש אין מען ליינט אויף דיים אדרוף א' בארגן צרות אי' דאס דאך נסינוות — או' א' יוד האט הרחבה קען ער עפ'ס טאן ער קען זיך קערין צים אמת. יידין זענן דאך בני מלכים דארפין ויא' האבן הרחבה אין מנוחה ושמחה עם שטייט זיא אהן. מען קען שיין ניט אפ' שטיפין:

לך שמעתי מהה' צ' מהה' ש' מסלאנים שפ' א' בשבת שבימי חדש אלול שדי' אצל ארמויד זי'ע כמה רבנים הם בשים בכתיר רבוי. ואחר קורוש עמדו לפני ארמויד. והוא התלהב אז בחלהבות קדרשו פחח ואמר רבש'ע אם תרצה להראות איך התגלוות מעט הי' הרבה פושעים חזודים בהשובה. גם הרבי מסלאנים יצא

מנחה של אל אם המטבח שנחן כבר נמכרה, והшибוי לו שיא נמדד עוד ושלאל כמה נוגדים בעדרה. ומוסיף איזה סכום וכנה אותה בעצמו ע"כ ושמעתה יאנג אצ"ז אוחיו הק' מס' ג' קראה בן והה' ג' ר' נחום דוב זיל"ה חתנאה רב' נשייה מארטוי' מס' ג' זי"ע השיב ע"ז שהוא בחו' שהם יש להם

בעצם אמון צדוקים:

לט סיפר לי הרב בנש"ק ר' דוב בן הה' ג' ד' מרדכי אבד' ק' שימסק זיל"ה שוקנו הה' ג' ר' יוסלי מרדוין זיל"ה אחר פטירת רבו מרטן מרדוין זי"ע הבין עצמו לנוצע לפاطיק שבעת החות הי' יושבים כל האחים הקדושים בפאטיק וחשב בחחשתבו לחתעכט שם ששה שבתות. ובכל שבת יה' אצל אחד מהרבנים הדקורייטס בסדר חולdotn הבהיר בכבודתו ונגע דרכ' וואלאטשיסק בעגלה ששבר לו משם ישך לפاطיק. ובנטיעתו על הדריך הי' לו הרבה בילבול מחשבות. ובטוליטים מיעבודתו עברותה ה'. וחשב לבבו, בשלמא כשהבאים להצדיק ומתחמתן באור צדקתו. מטילآل כדיי אף אם יש איזה ביטולים מעבודה ותית'פ'. אבל בהיות ברוך הנסעה במה יתרוץ את הביטולים והביבוליטים שנורם הדריך. והי' צד לו מادر ע"ז. אח'כ נתישב ברעהו יוכל להיות שהוא מעשה בע"ד שרוצה לבבל אותו מרבניהה להצדיק והי' לו כוה מלחתה במחשבתו בכל הדריך ההוא ובשבא לפاطיק. ונכנס אל האכטניה. וברודתי הי' לבנו בתחלת אל הה' ג' ר' שלום יוסוף זיל"ה כי הוא הבהיר ופותחות בא איש אחד אל הבית. ואמר אל הרב ר' יוסלי שעתרד יש זמן לבנו אל אדרטוי' מטשרטקייב לקבל שלום ואמר הר' יוסלי זיל'אות היא הרבר שרו

יצא מבית תפילהו והולך לכובוי, והר' אשר וולג'ן ר' אחריו ולא הספיק להשינו עד שנbens אדרטוי' ר' זי"ע לחיל הפתחה, והוא אחריו ולא ראה את פניו קדרשו. אז חשב ר' איז' בלבו שאלה אין מקומו אלא רב' זה ותיק החויר א"ע אדרטוי' זי"ע בפניו אל העם העומרים מאחריו ור' איז' זכה לראות את פניו הקדושים והאנשים העומדים שמה בטחו. והר' איז' ידע והבן כי בשביילו חור את פניו קרשו:

לו עוזר סייר החסיד ר' אשר וולג'ן גניל אשר אחזו הר' זאב ספר דרכו הי' כמה פעמים להיות על חג השבועות אצל אדרטוי' זיל"ה ופ"א אויתרמי אונסא ולא יכול לבוא. וכתב לאחיו הר' איז' שהיה או בטהארטקייב שיזבורו לבני אדרטוי' שליט'א. יאוחר חג השבועות. נבנש הר' איז' ומסר פרתקא עבור אחזו הר' זאב ענה אדרטוי' זי"ע הלא אחיכם ר' זאב הר' באן בחג השבועות הזה. והי' לפליאה בעני הר' איז' אח'כ נתראה פנים עם אחיו הר' ז. וסיפר לו מה שאמר אדרטוי' עליו שהי' אצלו בשבעות. וסיפר לו הר' ז אשר ביום חן השבעות היזר לו מה שלא הי' יכול להיות במחנת קורש. וצייר לו במחשבתנו את תמונה צורת אדרטוי' שליט'א ואיך שהוא יושב על שלחנו המהווע עם אנשי חסירו והעמיק במחשבתו אבל הוא ג"ב נמצא שמה, ונתיישב מה שאמר אדרטוי' זיל"ה (*):

לח סיפר לי החסיד ר' אפרים מאוטילא זיל' שהוא הי' איזה זמן ראש החכירה על היושבים אשר פ"א בן' מרחשין הלווא דמר אבוי' מרטן אדרטוי' מרדוין זי"ע נתן מטבח יהישבם שימכרו אותה עז' טשקה. ובערב שבא להקלו להתפלל

* בתיויבת חרדייז אבוי ב' האבכה כי בהיות אדם מתבונן אל רבו ונוטן אליו דב' תקש גבשו בונפשו. ויחיל עליו מהשفع אשר עלו זכוי עי"ש:

ושאלתו על מה זה בוכה. והשיב שהוא רוצה אותה משלו אלה או שיכניסהו לנהנים מחייה שם יחד עם אותן אנשים שנתנו לו מעות בעזה², או שיקחו גם אותן האנשים עמו לנ"ע ויעינו ברין בכ"ד של מעלה והה' קשה הדבר ללקחת את האנשים המלוכלים שצרכיהם להתרחק בנהנים שיילכו לנ"ע. ונפסק הדין במרום שידך הה"צ הנ"ל על שעה אחת לנוהנים. וסימן אידמור זללה³ בצעתו מנהנים משך עמי כל האנשים הנרוועים אהו עמו לנ"ע⁴: מא טיפר בשם אבי אידמור מירון ויז"ע שהי' לו רב אחד שסביר בעדרים לקבץ כף מעמד בגיןיו שלמו ופ"א בא מחדך שישב ומסר לו הרישיות בגיןיו מעמד וקרא הריזונער את רשיית האנשים ובתווך כך שאל על איה איש שחוי רגיל ליתן חמשה נילדין שתיק בסוף מעמד ואני נזכר עתה בהרשימות. והשיב הרב המסביר יعن כי איש הזה יושב בכפר דחוק מעיר והנשעה אליו יהי הריםיאת יתרה על השבח. השיב אבי זללה⁵. אתם לא תרצו להוציא הוצאה אבל זללה⁶. אפליך יכלת חמשה והובים אני א' רובי לקחת חמשה רוץ' בכדי דצוני שהעתשו הוצאה חטשה רוץ' בכדי לקחת מאיש חמשה והובים. ע"כ:

מב שמעני מאבא מארי שטיפר לו החסיד ר' יוסלי מהירענקא זל אשר פ"א בליל ש"ת אחר הקפות הי' החסיד הנ"ל בפרוזדור היכל קדשו והי' שמה עצמו במחלות וركידין לש"ת ובתווך כך בא אידמור זללה⁷ בהקלו לכנס אל היכל קדשו וכאשר ראה את החסיד הנ"ל ריקר ושם עמד ואמר יוסל' אהה שמח. דנה

כאשר

* איזא בס' בניות ברמה בה"ל שטעה כי איש צדיק אשר נהנה בחיי מהפסקת אהitem אוית מותנו נתון בו אלו הרשעים אשר נתה מהם בחווים לטלותן – והדרן עפה. ובאמת שהוא אינו צדיק גמור ואין בהו חוק להעלויות או שהם רשעים גמורים נבראה ידם דהה' קי' גורנות וצדיק ע"ב מכתין עליהם זרואה בגורותם ואין לו מנוחה י"ז טקומו שואף. ועיי בכה רב אפל' ד' בשתות עצמו שהוא ציון أولי יש בנהנים אותו יזאתו בו להיעדרות נ"ב⁸

שהיא בהשגהה העילונה שצורך אני לילך אל אידמור זללה⁹ בתחלתה וticaף נכסים ועדת לפ"ז כי וקיבל שלום. והתחול אידמו ר' זללה¹⁰ לספר לו מעשה שוקנו הרב ר' שלום מפארבייטש זללה¹¹ כשהי' אצל חותנו זקנו זה"צ ר' נחום מטשרנאוביל והי' דרכו בעבר דאס' השנה להתפלל מנהה האחרונה בעצמו לפני העמוד ופ"א בערב ד"ה בעת شهر' נחום התפלל המנחה בהתקהבות קדשו. הי' לו להר"ש נפילות המוחין מאר. ולא הי' יכול לעמוד להתפלל והי' לו חלישות דעת מאר. בעת הוואת שהבל מתפללים בכוונה נדולה והתחזק עצמו להתפלל ולא יכול עד שבຂושי שבאהדרונה ההאמץ מאר עד שבקשיש גדו. הגיע להתפלל עבה¹² בפי המליה כدرן איש פשוט ואחר סיום תפלתו בא אליו ר' נחום ואמר להר"ש בנו מה זה רעש גדו שעשית בחפלות מנהה שלך שהי' כמה אלף נשמות הנדרחות שהי' להם עלי' בתפלת המנחה שהתפללה.

ויסים אידמור זללה¹³ לאו דוקא כשבאים אצל הדzik יכלים לתקן נשמות אלא אפילו בהנסעה בדרכך אל הדzik יכ"ס לתקן נשמות :

מ פ"א אוור לארבעה עשר אחד בדיקות חמץ הי' איה אנשים בהפרודור מהיכל קדשו ושתו משקה כנדוג ופתח הפתחה עומדת ואמד אתם שותים משקה עתה בזמן בדיקות חמץ שהוא הייצה'ר וצרכיהם לעשות תשובה והתחל לספר מעשה מהה"צ ר' משה ליב מסאוכוב זללה¹⁴ אחר פטירתו כשבא להעלום העליין. ותוליכו לג'ע עמר ובכח ולא דעת לכנס לנ"ע

יתירה גם הורחקא בתר דוחקה הוא לפ"ז ערך התנהנות העילם:

מה שמעתי מהרב הנשיך הר' שואל מabalta נ"י שער במעמר זה אצל אצל אדרט"ר וללה"ה שידבר מהה"ץ ר' ברוך ממעזיבוז ז"ע ואמר שהרב ר' ניטע יונן. כמה שידבר עליהם ובין שהחילה לדבר על קני הר' שלום אמר זיני עתה הרוי הוא קריב לשיטים. אחיך סיפר שוקנו הר"ש הניל שבת פ"א אצל הר' ברוך זללה. והי' עמו אנשים שלו ורב"ב הושבו לטעהו עצמו. וכאשר החילה הר"ב לרבר על הר"ש. פנה הר"ש אל האנשים שלו ופסק הר"ב לרבר. ופ"ז הר"ש פניו אל השלחן. וכאשר החילה הר"ב עוד הפעם לדבר עליו עשה עוד הפעם הר"ש כניל והחויר פניו אל אנשיו. וכן הר' איזה פעמים אח"כ אמר הר"ב להר"ש אנחנו שניינו נהרי' מנהנים את העלים. אמר הר"ש אני יכול בעצמי להניב את התקון ע"ב ובשנה זאת בכ"א לחישת נתקש הרב הניל לישיבה של מעלה העולם ע"כ:

מו בלייק שמע"ץ הי' רגיל אדרט"ר הק' ז"ע לדבר מהה"ץ רב"ר ברוך ממיעזיבוז זללה"ה. והי' רגיל לספר שהחומר המפורסם ר' ליב לעטעתווער נסע פ"א עם הר"ב למיעיבו. וכאשר בא לערך ארבעה וויערטט ספוק לעיר שאל הר"ב את הר"ל מה אמרו העור גמציא' איש במעזיבוז שידבר עלי' השיב הר"ל יש אפי' טי שידבר על זקניכם הצעש"ט ובתווך כך הי' נצrik להר"ל להטיך את רגנוי וירד מעל העגלה על הארץ. ומיד צוה הר"ב את הבעג' שישע הלהאה והניח את הר"ל על הקרקע והוא מיבורח הר"ל ריכך רגנוי. ורונה הגשם חזק חל לירד ושוטף עלי' ונתבלך בחוץ ובפנים. וחשבה הליילה והלך באישון ואפליה עד שבא לתהבר המטוק

כאשר באה על האדם אויה יראה ציריך להתיישב היטב אם לא נמשך היראה טמורה שחורה ח"ז אבל השמהה היא תמיד טוב והוא שאמיר שהעה"ש ולשחה טה זו. מכ"ם שהיא. "עשה" פוליה טוביה: כן סיפר לי איש אחד מאנ"ש שבחוותיו אצל אדרט"ר וללה"ה בית כסלו בשנה שנסתלק בה הה"ץ הק"ר יצחק מניסחין זללה"ה. וכשבתו על השלחן בסעודת י"ט כסלו שאל אדרט"ר להאנשים העוטרים מסביב. אםאמת הדבר שהרב מניסחיו פסק מלומר תחנון בכל יום. ולא הי' שם מי שהי' יודע להшиб רק האברך הניל שהי' מקומו קרוב לעיר נסחיו. עינה ואמר שאמת הדבר ולא עוד אלא אף' החסידי נסחיו. נ"ב אין אומרים תחנון וכי ידוע שהרב הר"י מניסחיו הפסיק מלימר תחנון בשלת תלוקות ענה אדרט"ר זללה"ה ואמר לפלא. הצדיק כשמראין לו האור מהעלום העליון ידמה לו שכל העולם כבר בא למתר התקון ע"ב ובשנה זאת בכ"א לחישת שבט נתקש הרב הניל לישיבה של מעלה י"ע ועבי':

מד שמעתי מאיש נאמן שהוא מנכדי הצעש"ט וללה"ה אשר הוא בעצמו עמד אצל אדרט"ר וללה"ה בעת שהתגziel לפני איש אחד היה שפרגנתו מצומצמת לפי צרכי האדם המרוביים מאר בעתים הללו יותר משנים קדמוניות. והшиб אדרט"ר זללה". טוב הדבר אשר העולים מתהנג בעשייו בנדילות יותר מזמן הדורות כי ידוע מאמר חז"ל שבוקבא דמשיחא יה"ז דוחקה בתר דוחקה ואם הי' העולם מתהנג בקטניות ובצימצום. הי' הירידה והדורקה שפל מאר בכל פעם בטה מרירינות לפי ערך התנהנות העולם. אבל עכשו שהעולם מתהנג בנהילות ובוואזהה

ושעה כן נ' פעמים. ע"כ ספר הוקן הגיל והריל לן שם בגביה הוקן הניל ולמטרת נכנס לעיר. ובא לבית הר' ר' בוכור וכאשר פתח הדלת והנה הר' ר' היל בחריו אנגה ואנה והי' לבוש רק הנארקים והפאנטאל וחותלות קטן. והוא בק שאל את הר' ר' מה התאמרו עתה הנמצא עוד אחר שידבר על זקוני. והתחל הר' ר' לספר לו והמעשה מהוקן. ואמד הר' ר' הנה לפשט צורה וללבוש צורה יאת היא מהדברים הקטנים. אבל מה התאמרו עתה הנמצא עוד איש שודבר על זקוני. ע"כ: מז עוד סיפורו הי' רגיל לספר בהלילה הניל הרב' ר' ברוך הי' עשיר והי' רכישו נ' מאות אדרומים פ"א נסע בדרך ונגע בהה'צ' ר' אהדרלי מטוטיאוב זללה' זה נסע הנה וזה הנה. ונשנה שלפני הסתלקותו שינוי בסיפורו. ואמר שפנעו א"ע בשיפולי ההר זה עלה בנסיעתו וזה ירד וברור שככל דבריו וסיפורו הי' בכוונות יהודים למעלה בדורש' והעמידו את העגנות וירדו ונתראו פנים זע"ז. ושאל הר' ר' את ר' אהדרלי מודיע אתה מודוכים בעניות כ"כ וכי הה'ק' ר' ארלי הי' עני מארן השיב מפני שאין אני רוצה שיחיו לי מעות. ואמר הר' ר' מה תעשו אם יבוא לפניכם עניין פרידון שבאים. והшиб ר"א בשעה שעיה לי רצון על מעות או ירי' לי. ואמר הר' ר' הנה ירי' לכמ' עתה והרצון למעות. והшиб הר' א' נא אני רוצה עתה. מיד עברו שני סוחרים פוחרי שורדים. ועמדו לפני הר' א' בקובלנא כי החל הנגע בשורדים שלהם ונתרנו לו בעות הרבה שיתפלל עכורים שתגעץ המגפה בהשורדים ענה הר' א' לר' ר' היל דאיתם בעת אני רוצה. יהי' לי מעות בנים:

הפטיך להעיר. וראה מנגד שמאיר באיה בית במעייבו והי' הולך וקרב עד שהגע אל הבית הנק' ומכנס שמה. והנה מצא ז肯 אחר יושב ולומד בשקייה רבה. ושקו עמד בלייטו ר' ולא הבית מסביב ולא הרניש אם בא איש לתוך הבית. והנה כשפנס את ליטו ר' והבט שיש איש חדש בבית. ונתן לו שלום ושלל אותו. מי אתה. והשיב הר' ר' אני אחד ממקרובי של הר' ר' ברוך והшиб הוא נכדו הוא והרב' ר' ברוך והшиб הוא נכדו של הבעש'ט זללה'. השיב הוקן את הבעש'ט זקנו הכרתי גם אני היבט. ואספרא לבם מעשה ממשו. הנה אנכי מודע היהתי מתנדג גROL להבעש'ט ובמעייבו נתבקצנו עשרה אנשים והקשרנו בת'כ. שיעמדו בכל לילה בחוץ ולהתאסף בבחמד' ולמלוד במנין עשרה ולעשות תיקן חוצאות. פ"א עמדתי בחוץ לילה כדרך ורציתי לילך אל הכהמד'. והנה בחוץ נשים שותף וסגריר. שאן באפשרי לילכת וחורת לי' אבן לבי הי' ער. ושבתי שיכל להיות שכולם יבווא. ובילדער יתבטל המניין וחתחוקתי באמץ כח והלכתי לכהמד' במיט'ן. ובדרכו עבר דרך הבית שנר שם הבעש'ט. וראה דרך החלן שהבעש'ט יושב על כסאו ושתי נשים עומדים אצלו וסמייך לו. מבלי הרחקה כלל ואמרתי אני לבבי מה בין לבין הבעש'ט. הוא יושב ומסיח עם הנשים. ואני הוקן בינויה דבה לכהמד' מה זדק פאר התנגורותי להבעש'ט. ואח"כ כשבאתי לכהמד'. מצאתי את הבעש'ט עומר שמה ועשה תיקן חוצאות. ונשתחומתי וחורת לבית הבעש'ט וממצאי ראיתי ראיתי שיוושב על הכסא כבראשונה. וחורת לכהמד' וממצאי שמה את הבעש'ט.

אמר הנה שבחתוי גומח הקידוש והшибו
האנשים שעתרו אצלו. כמדומה שאדמור' ר' טיט
שכח בעצמו ענה ואמר היבט זיך אן טיט
חסידיים בשאיין יכולם לעשות קידוש.
אומרים שהוא דבר גדול. אולם האמת
היא הנה כבר אמרו חיל' כל האומר יוכל
כ Allow געשה שותף להקב"ה והנה כאשר
עוושים שותפות יקר ערך כוה עם שותף
יקר בחשיות מה נא צריכים להתיישב
היטיב בדבר עם מי נכנים לעסוק השותפות

היקר הזה :

ד דוא' הי' אומר כי בספר מאמד אחד
מהצדיק בברוך הוא חשוב כמו
רפ' זוהר. שני מאמורים וכן ניל' חשוב כמו
שני דפים זוהר. ג' מאמורים וכן ניל' איז
ניש איז ניט — בספר טאמר מהצדיק
בלילה קודם השכיבה חשוב כמו ק"ש. ב'
מאמורים וכן ניל' חשוב כמו ק"ש גדרה. נ'
מאמורים וכן איז ניט סבוריים
אתם שצרכיהם דוקא בספר אחד לחברו
רק כמו ק"ש הוא בין קונו כמ"ב
הסיפור מהצדיק יכול להיות בין לב"ע :
ה אמר אשר שם שוחר אין טועל בעולם
העליזן רך השוד שנותנים לשומר
הגבול והמציר שבין מדרינה למדינה
שינויו לעבור בכדי שוכן לבוא להצדיק

השודד הזה מועל בעולם העליון :
ו איש אחד טאנשי שלומו התנצל לפני
שיתן לו עצה איך לבוא ליראת
שםים והשיב לו כי הנה איתא באבות
דע מאין באת וכו' אכן המדרינה הזאת
לפי ערכן גדול הוא לפניו אבל אני אומד
לק

*) ישמעתי בשם אחד מפורי הצדיקים שע"ב בחר למושב לו בארץ ואלאחיה מחתמת
שהנוגנים בני הארץ היה הם ברור ילה כי שם הרגינועה הקליפה נשמה ולל ביה. ע

והוא הי' זרכי לשחק שהוא החופך טויליה בכדי לבטל הקליפה הזאת :

**) הנה"ק הרו"ט מסור בעהמ"ח חידושי הרו"ט ולפ"ה נתראה עם הרבה הגאון ר' בעריש
מיוזיש אבדיק וואריא אמר הרו"ט לר' בעריש וללה אם יש לו אומנת עדיקים כי' להאמין
בצ' שהה"ק היהודי ולר'ה בער'ה עשן במקטרתו הלווא מכון הכהנות וכו' יוכ' לנווע גדרין
הדר ויזיות נקבע באמונה צדיקים ע"כ (נפלאות היהודי) :

א אדמור' הה"ז עיר וקייש טיר
ונעלם מוח' מנהם נחים
זיל'ה משכיפגעשט זי'ע. ורבו הי'
נעלה בקידש בר אלהון פה תפיק מרגליות
בשיותה נאות נדרים בקודש. לא פסק
חווי מפיט מטול רבנן ואבי' אדמור'
טראוון זי'ע אמר עלי' שללא השחוק
שלו שי' רגיל בות הי' נשף מגודל אש
היראה שי' לו ובחר לשבת לו בארץ
מאלאויו ושם מנוחתו כבוד *) עוד אמר
עליו אבוי' הק' שהוא בבח' נתיב לא
ידעו עית נאיוב כ"ח ז') והתרגום אנקלום
שם שביל אילן חי' דלא הפט' ס"ט וכו'
יעי'ש :

ב שמעתי מטישמו של הה"ז ר' יומלי
מראדוויל וללה שי' עם
הה"ז הניל'. בהוכל קדרו של אדמור'
משכיפגעשט בעת שהעה עשן טמקחות
הציגאר, והה"ז ר' יוסלי עטרא מגנער
ו התבונן. על עניין העישון הציגאר. שהרי
בעבודה ודבוקות גדול. וזו למשמו
שיקח ניר נקי ויאסוף את האפר הנפל
טהציגאר ווקחוו לביתו עברו בתו שצרכיה
לרפואה. ואח'ב אמר שה התבונן שביעישון
הציגאר כיון הכוונה מהקתרת הקברנות
ואם הי' מיגע א"ע הי' יכול לדעת באיזה
קרבן הוא עימד *)

ג שמעתי מהה"ז ר' ישראל ממיעזיבוץ
שלייט'א שפ"א נטלhab אדמור'
משכיפגעשט בעת אמירות הקידושليل
ש'ק. עד שמנוול' דבוקות נtabבל
באמריות התיבות ואח'ב כשנה מעת

הענין הוא דמליך היינו הצדיק מאן מלכי רבנן. אמרו ח"ל, והוא פירשו רוזצרייך בוראי יש לו טORA ופחד מהשיות, ווש' שתהרי אימתו עלייך שאתה נ"ב תלמוד ממנו איך לירא מהשיות ע"כ ואח' כח' הרב מאפטא לבתו בפקורה רבבו ובverb אויה יטימ התחל לבעור בו החשך לנסייע עוד אל הרביה ר' מ"ך. אך ה' ירא מרבי הנ"ל ובא אבי' בחלוות לדרכו שאן יעבב אותו מ"נסוע. ובא לפני הרביה רב'

אלימלך ונעשה תלמידיו :

ט אמר בשם אבי' ארמור' מרוזין י"ע. ע"פ ותגבור אומר ויקם לך ועל דרך נגה אור. כי עיקר הקדושה לשוטר ברית המעוור הרמו בתיה' ותגבור אומר ככלומר שנגורין הערלה' ונומל' למור בריות הלשון הרמו בתיה' אומר וכאשר תשטור שני הבירותים האלו או תהרי' בהחי' צדיק גנוור והקבב'ה מקיים — ואמ' תשלל מןין עדע עוד מה להסביר לבב איש ישראל הבא אליו לשאול עצה. עז' אמר ועל דרכיך נגה אור שטמילא השיות יופיע לך אור ברעתק ותרע מה להסביר אם תהרי' נשמר בשני קדושיםות הנ"ל :

יעוד אמר בשם אבי' ההליך מרוזין י"ע אשר אם יקרה לאדם שריפה ר' ל' היא פרידון ממיתה ר' ל'. וסימן הוא וללה' והראי' עז' כי אם חיו נשוף להארם אף' בית קטן بعد סכום מועט הצעקה גROLAH אצלו באלו נשוף הון רב :

יא אמר נהנה ח"ל אמרו אין בן דוד בא אלא או בדור שכלו חייב. או בדור שכלו וכו' — אני חפצתי מאר שיבוא טשיח בדור שכלו חייב. ובאי' ד' דהנה בשיעור השיות להאיש הושראלי' שמתנהג ענני' בטוב. רג'il לומר רבש"ע יודע אני שאיני שווה כ"כ ננד הטובות והחסדים שאתה עושה עמרי. ואם חיו להיפך

шибוא

לך רע מעין באת שם הקשור אתה לצדיק רע שבאת לביתך מרבך הצדיק. ולאן אתה היינו שצדיק אתה לבוא עוז הפעם לפנייך ולפני מי' אתה שצורך אתה לעמוד לפני הצדיק שנקרא מי' נו'ן שעורי בינה. עתיד ליתן דין וחשבון היינו שהצדיק עתיד ליתן דין וחשבון עבורך בעולם העליון :

וזכר בקדשו. ההפרש שיש בינוינו לשאר צדיקים כי אצלנו כאשר נתעורר בלב אחד מאנשנו לבייא איזינו. מפשפש במעשי קודם הנסעה. שצדיך לבוא לפנייך שטכיר במעשייך. וכאשר בא אצלינו לוקחים ממנו כל התעוררות הנ"לathy' לו ונשאר בלא כלום. ואח' כשבא לבתו מתוישב בדעתו. מה זאת מטהנו התעוררות ההשובהathy' לו מוקדם. אין זאת רק מחת' שלא תוקן מעשי' כראוי ומכך עצמו עתה ביתר שאת בהתעוררות השובה ובא לוי' הצדיק עוז הפעם ולוקחן ממנו נס זאת הנ"ל ובא לבתו ומתיישב עוד בנ"ל. כן היה המודה שמתנהגן עמו כל ימי חייו. רק אימת' מחווידין לו כל הרהורו התשובה הנ"ל שעיה אהת לפני פטירתו :

ח סיפר אשר ה"צ הרבה מאפטא וללה'. בתקלה ה' תלמיד לפני רבו נaan נדול שמו ר' מעניריל פ"א בא לו חשק נדול לנוסע לה"צ הק' רב' ר' אלימלך זללה' ובקש מרבו שתיהן לו רשות עז' נתן לו רשות באופן שיחoir תיכף וכאשר בא לפני הרביה ר' אלימלך. ענה ואמר להרב מאפטא הנה כתוב שום השים עלייך מ"ך. ופדרשי' שההרי' אימתו עלייך. וקשה מאי בעי רשי' בוה. ועוד הותכן שיזכה השית' לכב עלי' טORA של בויד. אכן

ורעה הארץ. ותהום כל העיר וכבוד גודל עשו לו. ושאלו אותו מודיע כמה גדרו ישראל ואדריאן התורה שבאו לאean ואין קול רועש כב' במו שהי' אצל אבי וכן אתם אדרמי'ר בכו庵ם הנה יחלקו לכם — בבוד גודל יותר מרבעים ולומדים — והшиб מה זאת לפלא בעיניכם הלא מקרא מלא היא בתה' ובערת הרע מקרוב.

ואח'ך וכל העם ישמעו ויראו: ידangan ספר שאבי החק מרוין נתיעד פ' באחד עט החק הר'ם מסיוראן זצלה'ה ועמדו שניהם אצל החלון ועברה אשה אחת ונראה הרב מסיוראן וקפין הלאה ואמר שירא ממאהול' אסור להסכל באשה וזה' צמן מרוין לא קם ולא עז טפקומו. ואמר הרבה מסיוראן כתה' אל תזרם פ' לא יהי בעיניך כזורה ואל תתרן גם מלחמה היינו מלחמת היצור:

טו בשבתו על סעודת נשואין מבנו הח'צ' ר' מתת' שלימיא גומשך הסעודה ערד אור הביקר ופתחותם קרא ליתן מים ליטול ידי'. ואמר לפלא הידים בעצם מרגנישים בעת שצרכיהם נטולה. ואח'ך אמר כלנו האחים בני אבינו אנחנו אבל לקביל עלי' לרבי הו רק אחד. ויתחייב לחשוב את האחים הקדושים הח'צ' הר' ש'ום יש לו הזורה של אבינו. אחיו הר' אברהם יעקב מס'ג לקח את המוח מאבינו. אחיו מלעוויש לו השפחות מאבינו. אחיו הר' דוד משה מטיארטקוב יש לו היראה מאבינו. ואחיו הר' מרדכי שרנא מהוסיאטן יש לו התושבל הראשון של אבי יותר המעלות לקחתני אני לי עיב:

шибואו עלי' דין ויסורים ח'ו מתנצל פאד ואומר רבש'ע אוק בין נאר ניט או זינדריג וואס די שעראפסט מיר אונ. וזה רצוני שוי' כל טוב לישראאל תмир שיח'י דור שכלו חייב שירחיבו א'ע. ויאמרו שאינם זוכיט כ' ננד' המתיב שכא עלייהם בג'ן:

ואדרמי'ר הה'צ' ר' מס'ג וללה'ה בן אדרמי'ר ר'יא מס'ג וללה'. רבש'ע פאמדר חול' הג'ן בוה האופן. רבש'ע הרא תмир יש לך דור שכלו וכאי. כי הזרקיים בmittahim קריים חיים וכמה צדיקים יש לך מעת בריאות העולם ועד עריה שחווים המה נס היום והרשעים שישנם אינם מעכבים. כי הם בחיהם קדושים מותם ובמו שאינם דמיין ודור שכלו וכאי הוא:

יב אמר על מנהג העולם בשתיות החיים ואיני אומר לחיים ולשלום. פי' אנאנצער לחיים וביאר הר' רהנה אומרים בר'ה וביב' החותך חיים לכל חי ומזה הלשון החותך וכי החיים ערך התיכה. אכן דרבנה אם נגור ח'ו על הארץ שימות. ורבכ'ה ברוב רחמי' וחסרי' לא יחוין במות המת. מהפרק הרין של מיתה על דלות וענין השוב כתה. והנה חיים מספרו עליה ס'ח. ד'ל מספרו עליה החזי' מס'ח. וזה החותך חיים. שהחכו לחצאי' ונשאדר דל. וזה שאנו מבקשים שהיה' חיים שלם. שלא יהיו נחרך לחצאי'. יהיה' חיים עם פרננה והוא ישמרנו מדרות ומשפלות ח'ו:

יג בהיותו בעיר יאמ. ונאספו אליו' אנשי חסרי'. וספרו כי אבי מון הח'צ' הק' מרוין זיע' הי' פ'א ביאם

אמורות מהוות מהה"צ מהר"ר ד"ב מלעוז וללה"ה

שאינו בן בריות יותר משתף בטמה שיש לו ואינם מחפשים כי' תחכחות להתעורר^{*} אך רהענן רעיקר בריאות איש יהודי עבר נשותו חלק אלקיו אשר בקרבו שיסוף בכל יום מצות ומעיט ותחעלת בطالות ממorigינה למorigינה אך מחתת שניתן בחומר וגופע עוכר ומתרנס מאר. ומתגבר עליה השכחה על מה זה בא להעה^ז ונדרת לו שעריך להתאמץ לעלות בطالות שעירות והכבוד. ולחבות הנו ורכשו מחתת שבטיבע נשתו לתחעלת בכל פעם והוא אין מבין שעליות צריך להיות בדברים הרוחניים להעלות נשתו. והוא שיר הפיטן ערבי עטך מרובים. ומайн נמשך שרביכם בצריכיהם ורעתם קדרה. מחתת שקדירה דעהם ושכחו על מה בא לו העולם לתוך נשותם. ע"כ ה' מעורר את לבבנו שנוכה להעלות נשותנו שלא נבוש ולא נכלם בהו ובבאה אכ"ד:

אמר מאין נמשך הדבר שבטיבע האה"ע לכבד הורו' ולהות והיר בביבור או"א יוד טישראל ניעין בקדושים ד' לא' שלמדו חולין ענין בא"א מעוכבים באשקלון דמה בן נתינה עי'ישו הענין בזה דהאיש ישראלי יש לו מלחמת כל ימי חי' עם יצרו הקשה הרודף אחד' ותמיד הוא בסכנה עצומה שלא יכול אחר חי' מצר הצורך וכבר נמננו ונמרנו טוב שלא נברא ע"כ נולד בטיבע נת'ו' ואי רצונות גנרטולד' שחייב להעה^ז מקום מסוכן ואכן האדם צריך לשבר טבעו במצוות תורה^ק

^{*} בהאמנות והדיונות לר' סעד' גאון זיל (amatehr ט' פ"א) כי איןנו מוצא כל הנפצות אשר ידעתם אין נחות בעיה^ז נפי' שאין דעתן נחות בכל טבות עוה^ז אפי' אם הגיעו אל גדו' שבמלכיות ואל העלונה שבעמאלתם ומאין זה בטבעה. כי אם בעבר ידעתה כי יש פרור' נכבד מכל מוכות המדור והיא נכספת לו ועוני' צופיות אליו' ל' לא' וזה ה' נחתה ושקטה:

בא לפני איש אחד שהיה לו עסוק גדול ומשרה נבואה בעסק האקצ'ין מהשער נינזבורג ביטים ההם. והתנצל לפני ב' שביל עשרו ובבונו און שוה לו בעת בואו לפ' ב' וראה את בבוד עשרו של ה' נינזבורג. והוא מתקנא בו ומשתוקק שנים הוא יהי' לו עשרות נדול במו'ו. ובשיזא מטנו האיש הג'ל. נכם הרב ר' יעקב יוחנן מקראנא זיל. ענה הה'צ אליו האיש שיזא מטני באחד המשוגעים ידבר וישי לו ק'אה ותואה לחמדת התבבל העובר והרי מן הראו' להשליך עלי' אבני' כדרך שעושים להמשוגעים אך יש לומר עלי' עד' שכח הרמב'ם לו לא כת המשוגע' לא' הי' העולם מתקיים והאיש הזה גם בן הדבה אנשי מתרנסים עי':

אח'כ אמר הנה בשנים קרמוניות הי' האנשים יותר ברואים וחוקים מעכשי' מחתת שאו ה' התנהגות מאיש יהוד שעדר השכם בבוקר ולמד שעור' ואח'כ התפלל. ולמד מעט בטווית והלך לבתו ואכל סעודתו ואח'כ עשה עובdotו ותן לעצמו ברחים של יד שלו והגע את האברים הנשיים של עי'כ ה' לו כח ובריאות. עכשי' אך עושים במלאתך מחשבת מעת שקס אדם מטטו הוארך חושב ומהרhar בלבנו ובמוחו אך למצווא פרנסתו ומיניגעים כל' החשכה ביוטר שהם דקים ורוחניים ע'כ' רבתה החולשה לעולם:

אח'כ אמר לפלא מרוע בטבע איש היישראלי שלא להסתפק בטמה שיש לוומי שיש לו מנה רוצה מאהים. ומי

חייב אדם לברך על הרע בשם שמהך על המנוחה והוא אינו חייב חייב זה; בתקון חמות' כי יבכה כמו חייל שעה, ואמר הוא זללה דהענין הוא רטקודם ציריך להיות אתערותא דרתתא ואח"כ אהתדריע ושהה הוא מל' ואל מנתחו לא שעה. וזהו פ' יבכה כמו חייל שעה מה שא פנה ושהה באתדרית. דהיא כמו חייל דבר והבן:

תויה'ך כבד וכמו לא כן העכו"ם העיקר אצלם העוה"ז ומתענג בחיה' מכל תאות העוה"ז ע"כ בטבעו מוחיק טוביה למולידי' שהביאו לחיה' העוה"ז להנות בו כרצונו. הה'ץ ר' יצחק מאיר זללה'ה בן הה'ץ הרב מאפטא זללה'ה. אחר פשיטות טרן הריוונער זי"ע נסע למיג לנחים את בני'ה'ך ואמר על הה'ך מלעוויא זרלא'ה כל העולם כלו חייבים חייב אחד והינו

מקודעטינן בעל משנה הכתמים. חותנו של זקנו המליאך. ושם מרדכי אמר שקרוא אותו ע"ש דרכו הへ"ז הר' מרדכי מטהראנאיול וליה"ה אף שהי' עדין בחיים חיותו אמר ממן הריוינער שחרורו הר' מרדכי הנ"ל הוא כמה שנים שאנני בוה העולם. ואדר איזה שנים נטלךן הへ"ז הר' מטהראנאיול מבון ביום זה בל"ת בימי העיר זי"ע ובע"י: ה בם' מכתב אלוי' ששמע מפ"ק עוז בשנותו במאירנץ בימי רפואי אמר בזהיל' טיש מקאים בר התרי"ג מצות נקרא יהודיומי שרוחוק ממרות רעית נקרא הערליבער יוד אך ניטער יוד הוא עניין אחר עמוק מאד ע"כ (בם' מכתב אלוי): ו אמר על מה דאיתא סייג להחכמה שתיקה היינו כי הסיג הוא דבר המקיף את הדבר הנכני כמו כן צריך להיות החכמה פנימיות והשתיקה היא طفل להחכמה שהיא מקיפה אותה. ומה היה החכמה בעגמה שלא ירגעש כלל מכל דבר המנדגו והבן:

וז שמעתי מאיש נאמן ששטע מזקן אחר איש פשוט שאינו באדרעם שבימי נעורי שמש בתורה עוזר (בחיעיפור) אצל המתלמיד שהוא לומד אצל מרדכי מטהראנאיול'ה' בעה שי' יניק וקטן. והי' ברוך הושיטו לו את המאל בקערה והוא טעם מבנה כהינוק בן יומו. ופ"א הבהיר או עדר שימוש רוצחים ליטיר. ובוגניה בא הולדים שאינט רוצחים ליטיר. ופ"א התחול המתלמיד לו עדר שימושו למלמד. והוא תובחת מוסדר. באטרו מה יהי' מפרק איש עב וכדמתה רבבי בזון ובאשר ייצא המתלמיד מהביתה. לך הילך הקדוש פסת ניר וכחוב בדברים האלה הפלט הוה לא יוציאה שנתו ר'יל וכשבא המלמד ומצא את הפטקה הזאת. נכנסו הדרברים בלבו ורץ אל אמו של ממן הריוינער. העדרת הוויה כי הריוינער לא ה' בכיתו שהי' או חפום בטאסר. ואמרה לו חותלי הצדקת

א כבוד אדמור' הקדוש בוצינה דנהורא אכפלליה האמירה נר ישראל מיה מרדכי שרנא זכוין עליינו ועל כל ישראל מהסיאן זכוין ושל מנוחתו כבוד. הוא בן האחדרן לממן אדמור' הריוינער מדורו זכוין עליינו. דרכו דוח נעלת ונארד בקדשו. ועבורתו הפניות ביקור יקוד אש בקרבו. ואבוי ממן הריוינער אמר עלי' כי בעבורו הרה טברח לשבת במאסר בבדי להביא להעולם נשמה שלא היה בו העולם ערך כי אלפיות נשמה. והיה מלא פחד ויראת כי מהדר נאנו:

ב בשנותו בשיק על השלחן הטהור. כי מלא יראה וורתת. בדבוקות נורא ואום עד כי נפל פרח נם על כל האנשים העיטרים אותו ופניו נתחוירו. וראו עין בעין כי הי' לו התפשטות הגשתיות ממש. ופ"א ישבה לו זוב על פנוי בעת דבוקתו ועקרה אותו עד שוב רם והוא לא הרניש כלל. מנודל דבוקות וכלות נפשו אל ה':

ג סיפר לי הרבה החסיד המפורסם מז'ה ר' פנחס אברך' דובעניא ול' שהי' מסתוופף בצל קרשׂו. והסדר הי' באשר נח מדבקתו ושב אל המחנה תיכף הושיטו לו את המאל בקערה והוא טעם מבנה כהינוק בן יומו. ופ"א הבהיר או רגעים בהושחת המאל ואחר שנכנים אל היכל קדרו הקפיד ע"ד משמשו שנתר אחר מעת בהחתת הטיזל. ואמר בז'ר' פין וואניש וויטט עין אויב עם ואהיל דאהרין גאנך אבימעל אווב איך וואלאט אום ניהאיטין ע"כ:

ד יום הולדו הי' בל'ה פימי העומר יאבי' ה'ק' ממן הריוינער קרא לו שני השמות הקדושים מרדכי שרנא השם שרנא קרא לו בשם זקנו הגאון ה' ר' פיביש

עם חמישים וריצה לעשותמן חמישים חמיש מאות. רק שהי' ירא והי' בוש לשאול ע"ז אדמור'ך. ועשה לו מבחן וסימן שיבוא לפניך אדמור'ך וללה' ינינה שני מטבחות נдолה וקטנה יודרשו שיתן לו מטבח לשמרה אחת מב' המטבחות ואם יתן לו הנזהלה יהי סימן א. ל' טביהל לעשות הוויפ. ובאשר הנוח לפניך המטבח' מיר אמר לו אדמור'ך למה לך מכבע' לאכטניא ודי' שם איש אחד שרצתה לוייף כתוב הביעה שהי' לו על אדון אחד

הצדקה אם לא ידעת כי עם ילדים שלנו אינם ראשאים לשחק. אני איני יכול להוציא לך כלום. וכך हי שנעדר בשנה זו ר"ל ישמרנו;

ח שמעתי מוקני הרב ר' משה יודל מוי'ץ דק' חעלים. אשר בפעם הראשונה שבא להסתופף בצל קדריו של אדמור'ך מהוסיאתין ונכנים לאכטניא ודי' שם איש אחד שרצתה לוייף כתוב הביעה שהי' לו על אדון אחד

ט בעשנים הראשונים. היה דברו בקודש אחר הדלקות נרות חנוכה ב'יל נ' ובפי' ז' לספר מעשיות מגדריקס. ופ"א מהמת דוחק האנשים הפכו את המנורה עם השמן וסיפר או מעשה מהה"צ ר' זאב מיזטאמיר וללה' שעיטה זי בית מיזן בזיטאמיר ובתחללה פתח את השערם ברחבה וקרא לכל הבאים שיכנסו לבויה מיזינו ואח'כ' כשתפרעם הדבר ונודע לכ' שוש שם אבסטניא סור את השערם. י"ט שבעין בו הכנסים אילוי ומוי' שלא חפין בו. לא הניח רכנים ע"ב — ומאו והלאה נפסק הדבר ולא סיפר עוד שם מעשה בחנובה:

**אמרות טהורות מהני תרי צנטרה דרhabא האחים הקדושים ה"ה הה"צ
ר' יצחק מבאש זללה ו��ה ואחיו הה"ק ר' נחום דוב זללה**
בנוי הה"צ הר"ש בן הבכור לארטו"ד מרזון זללה וו"ע

עיר ומאנ דהוא זעיר הויא רב ע"ב ואמר
הוא זללה פ"י וזה עוד בימי עילומיו
קודם התתונה. כי כשהברא הקב"ה את
הנשות בעת בריאות העולם ברא אותן
כולם גורמים ובאופן כי בירידתם לוה
העולם יתקנו את כל העולם וכשהנשמה
באיה לוה העולם והוא רק מתקנה החיצי
מה שצריכה לתקן זריבה לבוא לוה
העולם עוד הפעם. לתקן את המותר.
ויראים אויל בבואה במו שהיתה בוה
מקודם. לאות לקחין ממנה מה שתקנה
מקודם. כאשר בפעם הזאת נשאר עוד לתקן מעט.
באשר בפעם הזאת נשאר עוד לתקן מעט.
זריבה לרודה עוד הפעם. מוריידן אותה
בקטנות מקודם רק כדי תיקון אותו המעת
זהו פ"י מאן דהוא רב בנשמה נרולה
בעת בריאות העולם. הוא זעיר בביואה
לוה העולם פעמים רבות עד כי תבוא
לשיעור מה נשיתר רב כמקודם. כי נונני
לה כל גודלה. כי אין עוד מה לירא
זהו מאן דהוא זעיר הוא רב. וشفטים
וישק:

ד מן המיצר קראתי יה. אמר היינו
אם האדם קדרא לה' טן המיצר.
שקשה לו לסבול בעת שצד לו חיללה.
או ענני. השית עונה אותו ובו במרחוב
יה. בל' שאלה. וכי השית הוא במרחוב
הלא בכל צרחות לו צר ודי לעבר
להיות כרכבו.

ה צרה ויונן אמצע ובעם ה' אקרא.
דיקך כי בכאן כרי' צרה ויונן
וכו' בחד פסוק. ובעם ה' אקרא בהפ' שני
בהפק

א הה"צ דחק' הר"ז מבאש זללה. פ"א
אמר להטשולח שייו שנסע לקבץ
כסף מעמד שלו ראה שלא התקלק והאיש
המשולח לא הבין כוונת ד'ק. ופירש לו
דרגה שלמה הע"ש אמר בצתה שלן ביום
קציר ציר נאמן לשלחיו ונפש בעליך ישיב
(משלי כ'ה) סיטמא דקרה אינו מובן מה קשר
יש לו עם תחלתו. אכן דהענן הוא הדצrik
השליח שליח לקבץ מעות עבורי. צרייך
לו להআצל איזה כה מנפש הקרויה על
השליח שיווכ לפועל ישויות אל האנשים
שנשלחו אליהם וממי שהוא נאמן דוח ישיב
אח'ב את כה הנפשי הזהות לבעליך הדצrik
בענן הנה לו כמו שנגנה לך ע"כ אמרת
לך שלא תקלקל את כה נפשי שאআצל
עליך:

ב עוזך אמר חקירה ע"ד השגנות يوم
הראשון אצל בר ישראל יותר
משאר ימי השבוע שכל איש יהודי נרגש
אצלו שינוי בגופו והוא נחלש מעת משאר
ימים דהנה אהוויל (ע"ז ר') בשעה שהמלכי'
מנחים כתרם בראשון ומשתחוין לחמה
מיר הקב"ה כועם ע"ב והנה בשבאת
א' יום איד שלחם ובכל העמים מתאספים
לבית ע"ז שלחם ומשתחוים לפמליהם
ועצבייהם, הוא בודאי כעם להקב"ה והנה
נשחת ישראל הוא חלק אלקוי ממעל ואני
יכול לסבול ומרנייש בנפשו היהודית
אויה השגנות ואי רצון ע"כ:

ג ע"ד המאמר שאמר וקנו פרן ארטו"ד
מדזון בשם וקנו המגיד הנדרול
אשר בעקבות דמשיחא יהי' קטנות המוחין
זהו שאמיר בונה'ק מאן דהוא רב הוא

היסורי באהבה וזריך ישוב הדעת נז' צרה ויגונן נמצא אמצעו אעפ"כ וביעם ד' אריא ע"ב יש הכסף בינותם. אולם בום ישין ת' אשא או אין מהפלא כי נקרא בשם ה' ויררכחו לוה כתוי בלי הפסק.

בהפסק בינויים אבל אידך בום ישועות אשא ובשם ה' אקרוא. הכל בחד פסק כי דע אמתה שאמריו חיל חייב אדם לברך על הרע כשם שمبرך על הטובה. אולם לאו כל מוחא סביל דא לקביל

מאחין הה"ק ר' נהום דיזב זכל"ה

פ"א בא אליו המשולח ששב מדרבו מקיבוץ כספ מעמד שלו. ומטר לו הרשיות מאנשי נוגני מעמד. והוא כולם בשם תם יקרא ולהלך אל הארנו והזיא את הרישמה משנה העברה והגה הסדר בהרשימה החדשת איש אחד שנתקן בשנה העברה ארבעה רוג"ב. וישאל את המשולח מודיע איש הזה אינו כתוב בהרשימה. וייען המשולח שעhoa כבר שבק' ל' חי. וייען הה"ג למה לא יתנו בינוי עבورو. ויאמר המשולחה הגה בניו האחד פלוני הוא איש עני ואין לו. ויאמר הה"ץ אבל על יציאות השבת יש' ל'. ויאמר המשולח. כי נס הוצאות שבת יבוא לו בדוחק. ויאמד הה"ץ דנה נעשה נא חשבון כמה נצرك לזהירות השבת. بما כמה נצרך לו. ויאמר המשולח ערך לך ויכך. ויאמר הה"ץ הפשת מועט כי נצרך לי יותר. כמה בשיד הוא ציריך. ויאמר האיש לך וכך. ויאמר הה"ץ כי מועט תפשת. וכן חשב כל הדברים הנזכרים. בדרך זה. אה"כ אמר הה"ץ תאמר להבן הניל שיקטן מכל הוצאות השבת ערך ארבעה Kapoorim בבבל שביע עבור מועית מעמוד כי הצדיק היא בחו' שבת והכסף מועמד גROL בערכו כמו הוצאות שבת:

בפ' חי' ותקח הצעיף ותתכם. פרעוי זיל

ותתפעל כמו ותකבר ותשבר אתר

כי

פ"ג בא אל הקלו לחתול שחירות ונתק הטלית על כתפו כמנגן ה' וહלן ana ana. ופונה אל המקום שעמדו אויה חסידים ומדרבין ע"נ חסידות. וקרב אליהם. ופתח פ"ק ואמר אני אומר שצדי' כי ליזהר שלא ל' עבוח תмир ה' פעמי' מה שנזכר בס' חז"ים היינו א' מה רבינו מעשיך ה' ב' מה אנוש כי הוכרנו. ג' מה רב טובך אשר גבנת לוראין. ד' מה אלקיך שואל טעםך. ואמר משל ע' מלך גודול שנייה ברוך. וככונו ברועה אחד על השירה. ובקש ממנו המלך שיעיט לו נחלת מאש. לעשן המקטרות שלו ובעדר זה יתן לו מתנה גודלה עד חז' המלכות ובדומה. והרוועה הכסיל לא פנה אל המלך ולא מלא בקשות. הנה נשים לב עד כמה גדריה אלה וכטילות הרועה הזה, מבלי ממשים ערד לבו מי הוא הבקש ממי. ומי ג' המתבקש המבקש הוא מלך גודל ידע והמתבקש הוא אדם נמנע בשפ' המדרינה. ומה הוא הרבר המבקש דבר קטן וקל מאד. ומה שבר ישיג מאת המלך גודלה וכבוד. ביד המלך. והגמש' הוא מה רב מעשיך ה' דע מי הוא המבקש מה אנוש וכו' מי הוא המתבקש אדם קריין מחומר — מה ה' אלקיך שואל כי ריראה. לפתח פרח בחירה של מהח הבא יטהר מסיעין אותו. ומה מאד גנדל שברך כאמור מה רב טיבך וכו':

כמי ותשבר. מר' משביר של לידה ובמו
תקבר ב---

בענולך נבַּשׁ וקַי מִן הריוינער זיע
עם בני אבי הילד החוץ הר'
שלום יוקע זיע לבך לאמי היורט
ברברת צוות, ובשרה את התרנק שיבב
בערופה. אמר הילד הוא חכם, והבזין
בעת שאך מאתי יביש אחריו בעינויו וכן
היא בטההיל פרי הריוינער רצתה נפא
את עניינו הקטנים והבזין אחורי הריוינער

עד זהה:

אמר רג'יך להדר למנות סכירות העימר
בעבור בפריטים. דאיתא בם מה
מחית דקצירות העומר ה' נעשה בפריטים
זה קיזר אומר מגן זה מל' זה ז' בצעיטים
אקדור וכו' ג' בעיטים כדי להוציאו מלבן
של צדוקים וכו' ז' ג' גם הסכירה צריכה
להיות בגבור:

בי הנה ג' זמנים יש לו לאדם אשר
מהרגשון עליו ומרעישין על לם בעבורו א)
בצאתו מרכס אמו שאמו תחרגש עבורי
בחבלו يولדה אח"כ בצאתו לאור העומס
אכבי ואמו שמחים בו. ויתפעלו בעבורי
ב) בעת כניסה חתן על כליה ז' בעת לבתו
ויששו כמשוש חתן על כליה ז' בעת לבתו
בדרך כל הארץ ויצא מוה העולם. שאו
התהנשות והתפעלות יותר גROLA.
וירק האדם שהיה אזלו. התהנשות
האטצעי בעת כניסה חותה. כמו
התהנשות הדרישן והאחרון שאין בו
הנאות נשימות. כי בעת הולו אין בו
עו דעת. ומכח"ב בעת פטירתו כטובן.
כמוך' יהי' שהוא לו התהנשות ביום חותה.
וזהו מrome ברשי' ה' ותתבס. רומו
למושאי ביום חותה שמכבן פנוי הבליה
יתתפעל צריך שהתפעלות יהי' דומה לו

הshipmentות מסיפוריו ממן קדוש יישראלי מדורנן והה'ת

בעת שהאור או רודואה ממן מרוין בעיר ס'ג. והי' בעור פריטישיליאן איש אחד
שנכנס התשוקה בלבו. לחות ב-יעם וו אור בני קדרו. אך ה' ירא מהקFredת
הה'צ' ר' מאירל וללה' מפריכישיליאן. והבה האיש עד שמזא עיליה. בזטן הוריד הנדרול
שעمر בעור ס'ג בימים שקורם ר'ה. ונכנס להר'ם לקחת ברכת הפרודה באפי
שנוטע על הוריד לרנגלי מפהרו. השיב הר'ם יודעי מהשבתק לטובה. כי לדאית בני
קדוש הריוינער פניך טיעות וטוב וישראל מעשך. אבל אני אמריך ז' איה רכרים שחייב
להרוינער בשמי וזה הדבר אשר התאמר לו הנה בעיר כרומישיליאן ישנו יהורי אחד נם
מאיר וואס עד שפארט אונטעד רעם היוממעל מיט ביידע קיליקיס. ומה הוא הריוינער
חפץ ממוני אם אמר אני אשך שמישון מעיד ראונא יתגרש עם אשונו הנגירה מסטאיניסלאר
הוא יאמר לא כן. אם אני אומר שפלוני השוחט במתא פלונית אסור לאכול משיחיטו
יאמר הוא שטותר הוא. מה הוא רוצח ממוני. בשמו האיש הדברים האלה. ההח'יל
להתגצל מאד לאמור כי הימים לפנוי ר'ה המה. ובמה יהי' אצל הריוינער עולך גדריל
ויאיך ארחוק את עצמי ברבירות כאלה. וען הר'ם אם יהי' קשה לפניך לרחוק עצמן אל
היכל קדרו תדרפק על הדלת ותצעק. מעיר פריטישיליאן אני. ותיבק יפתחו לך לבנות.
ויטמסוד את הרברט הניל. ובמושיז'יט ר'ה חיכפ הטע לביתך. ויאמר האיש מי יודע
אם יקרה לפני הענלה הנושא לזרבי במוציא'ת. וען הר'ם הנה הארון פלוני ישלח
את מרכבתו במוציא'ת ר'ה אחר בנו ותחס על המרכבה הזאת ונפטר ממנו חיים
ונסע לדרכו ויבוא לס'ג. וכן עשה בהכנתו אל הקודש שהוא עמודים צפופים מחץ
להיכל

להיכר מין. דפק על הדלת ואמר מפדריטישlian אני ותיק פתחו לו. ונכנס אל מין קדשו והודיע את כל הדברים שמכור לו הר'ם והאיש מהריש לדעת מה מענה ימציא על הדברים האלה. אבל מין הריוונער החריש ולא ענה אותו דבר ויען האיש ריבנו אשר תשובה אמצעא לאמור להר'ם על רברי' השיב מין הריוונער הנה עתה הולכים ובאים ימי הדין ושהי' קודם ר'ה כנ'לו וצדיכים לחשוב بعد כל ישראל. וכעת אין יודע מה אתה סח. ויתחליל האיש מארה. ויאמר ריבנו ואני安娜 בא בלא תשובה לפני הה'ץ הר'ם. השיב מין זללי' הנה במוציא ר'ה תוכלו לבוא לפני ואשמע את דבריכם. ואדע מה להסביר לכם. ויען האיש אולי לא אוכל לקרב אל ריבנו מהמת דוחק העם ויאמר מין אני אצוה להגינה אתכם ובמצויותם כשכנכם האיש אל מין וסיפר לו עוד העם את הדברים הניל. ענה מין האמור להזכיר הר'ם שאין הלכת בר'ם והוא איינו מקיים הפ' ואהבת לרעך כמוך. זה כלל גדול בתורה שהוא יותר מחצי תורה. ואספיר לכם נופא רועברא היבי הוי בהיותו בדורין רצוי אנשי עיר רואונה ליהן לי חתנות בדור מינך עליהם. וכאלשר באתי שם כבר הי' נגמר כתוב המגנידות בח'ז' אנשי העיר. רק חכו על הנ' ר' שמישון הניל שה' או בפעטהרכונג והוא הי' בעל דעה היותר גדול בעיר, והנה בעש'ק בא לבתו ולא קיבל את פניו לא בלילה ש'ק ולא בבוקר ובמושש'ק שלחתי אחרי' ויבוא לפני ונחתה לו הכתוב מנדות שיחותם עלי' זיקח את הכתוב והיעין פני' ויגורו אותו לנורדים לפני ובקשתי מהשי'ת שימחול לו תיבך. והנה הסטאניסלאו. עד נבירה נשאה אותו כסבורה שיש לו הון עשיר כקדם. ועתה נורע לה שצרכיה לשלים חוכותם בעדו. ואם אומר שתתתרנש ממנה. מאין יקר במא להחות את נפשו:

עוד מברן קדוש ישראל מרוזין

בפ' לא איש אל וכיוב ובן אדם ויתנהם (כמרבד ב'ג' י'ט) קשה כפל הלשון ובair הענן דיש שני מיני צריקים בעולם יש צדיק כשרואה חי' דינים על ישראל ר'ל בחוי'יפה בהפלתו הטהורה לבטמן מכל וכל לבב ישאר שם חטא. וצדיק כוה נקרא בשם א'יש ויש צדיק שאין בכחו לבטל הדינים מכל וכל להמתיקו בשורשם רק אעפ' כישאר דושם החטא ובאים פקרדי וכו'. והנה אם חי' שורה דינים על ישראל ואין בעילם צדיק חן לבטל וון להמתיק הדינים והקב'ה ברחמי' הפ' בטובתן של ישראל נעשה הוא כביכול במקומ הצדיק כי הוא צריקו של עילם. ומבטל כל הדינים מישראל עם קרויבו. וזה פ' דפ' לא איש ר'ל בשאיון בעולם דיק המכונה בשם איש. א'ישון בח ויכוב שי'י' בכחו לבטל הדינים. ובן אדם ר'ל צדיק כוה שיכול עכ' הפ' להמתיק הדינים וויתנהם. מה עושה הקב'ה. הוא אמר ר'ל הקב'ה עצמו ולא יעשה ודבר ולא יקימה שהוא עושה פעולות הצדיק הנורא.

סיפר החפיד ר' אשר זעליג מאוטטילא זיל' ששמע בעצמו ט'ק' מין מרוזין שאמר בשם שהتورה נורשת ב'ג' מרות בך התנהנות העולם נזלק ל'ג' ח'קים ומןיהם ועתה בעקבא דמשיחא התנהנות העלם בכה' שני כתובים המכחישים זאת ע'כ שבich עתה בשאחד אומר דבר בא חברו ואומר להופך ע'כ. ה' יקרב קע' הירושה ואליהו יבא לעשות שלום בעילם א'יב' ר' בריך רחמנא דסיען